

SCHAKEL

2022

contactmagazine
van het
Sint-Jozefsglyceum
Knokke-Heist

Sint-Jozefsllyceum

SCHAKEL 2022

Een redelijk normaal schooljaar – daar hadden we op gehoopt, en dat hebben we gelukkig gekregen, een korte, tijdelijke sluiting van de school niet te na gesproken. Niettemin bleven coronamaatregelen nog een aantal maanden van kracht en lieten de effecten van het deeltijdse en afstandsonderwijs van het vorige schooljaar hun sporen na. Maar er ontstond stilaan weer ruimte voor activiteiten en initiatieven binnen en buiten de schoolmuren, voor heuse excursies, gastsprekers mochten weer over de vloer komen – het schoolleven kreeg met andere woorden weer wat kleur en variatie.

Deze Schakel laat verschillende aspecten van die heropleving van binnen en buiten de lessen zien, en net zoals voor de vorige editie van Schakel vonden we een vijftal boeiende oud-leerlingen die voor ons en u hun verhaal op papier wilden zetten.

redactie & lay-out

Yves Dekimpe

foto's

**leerlingen, oud-leerlingen,
directie en personeel**

v.u.

Luc Devloo-Casier, directeur

INHOUD

3	<i>Een baby !</i>
4	<i>Olympiades 2021-2022</i>
6	<i>Olympiadesucces Thibault Brackenier</i>
9	<i>If it doesn't challenge you ...</i>
15	<i>Oud-leerling aan het woord : Eveline Dhondt</i>
18	<i>"Thuis"-acteur op SiJo bezoek</i>
19	<i>Hij leerde zijn volk lezen</i>
23	<i>Op excursie naar Antwerpen</i>
27	<i>Antwerp meets Knokke meets Antwerp</i>
30	<i>Schrijf-ze-vrij !!</i>
31	<i>Oud-leerling aan het woord : Ico Maly</i>
34	<i>De Warmste Week</i>
35	<i>Berlijn</i>
37	<i>Sportdag</i>
38	<i>Nieuwsflashes</i>
40	<i>Maskers</i>
41	<i>Oud-leerling aan het woord : Kelly Tilleman</i>
45	<i>On s'éclate à Paris !</i>
51	<i>Meeuwenprinses</i>
52	<i>Romein op school</i>
52	<i>Olympiade Latijn</i>
53	<i>Politiek debat op school</i>
55	<i>Opgefriste klaslokalen</i>
56	<i>De economen van het zesde jaar ondernemen</i>
57	<i>Curieuzeneuzendag</i>
59	<i>Oud-leerling aan het woord : Evy Reynaert</i>
62	<i>Terug van weggeweest : het schooltoneel</i>
72	<i>Rome-reis 6 Latijn</i>
76	<i>Oud-leerling aan het woord : Piet Baete</i>

Een baby !

Zalig nieuws ! Op 13 mei werd **Luca** geboren, het derde zontje van mevr. Elke Vandenberghe en dhr. Bert Mattys. Proficiat ! Mevr. Vandenberghe is coach van 5aECWI, 5aLAMT, 5aLAWI en 5aMTWE.

Olympiades 2021-2022

Dok dit schooljaar werd de olympiadetraditie verdergezet en namen heel wat sterk geïnteresseerde leerlingen deel aan de verschillende olympiades. Wij zijn ervan overtuigd dat het een leerrijke ervaring was. Een dikke proficiat aan alle deelnemers!

	<p>Aan de Vlaamse Biologie Olympiade namen Manon Baert, Thibault Brackenier, Gerbaud Choquet, Amélie De Zutter, Florian Goethals, Samardeep Singh, Jana Storme, Arne Van Opstal en Gaëtan Vlamynck deel.</p> <p>Thibault en Florian gingen door naar de tweede ronde.</p> <p>Thibault behaalde een plaats in de finale maar kon niet aantreden door zijn deelname aan de finale van de fysicaolympiade.</p>
	<p>Aan de Vlaamse Chemie Olympiade namen Manon Baert, Thibault Brackenier, Gerbaud Choquet, Rutger Deslyper, Clémentine Duwaer, Florian Goethals, Samardeep Singh, Noah Snauwaert, Jana Storme, Arne Van Opstal, Dimitri Verhaeghe, Gaëtan Vlamynck en Charles Willems deel.</p> <p>Thibault en Noah gingen door naar de tweede ronde.</p>
	<p>Aan de Vlaamse Fysica Olympiade namen Manon Baert, Thibault Brackenier, Florian Goethals, Samardeep Singh, Noah Snauwaert, Jana Storme, Arne Van Opstal, Gaëtan Vlamynck en Charles Willems deel.</p> <p>Thibault, Noah en Charles gingen door naar de tweede ronde.</p> <p>Thibault nam deel aan de finale en behaalde met z'n vijfde plaats een schitterend resultaat!</p>
	<p>Aan de Vlaamse Geo Olympiade namen Manon Baert, Thibault Brackenier, Mario Ciobanu, Florian Goethals, Noah Snauwaert, Arne Van Opstal, Carlo Verhamme, Julien Vervaecke, Gaëtan Vlamynck, Charles Willems en Camiel Vande Cavey deel.</p> <p>Thibault en Noah gingen door naar de tweede ronde.</p>

Aan de **Junior Olympiade Natuurwetenschappen** namen Antoine Petitjean, Anaïs De Laet, Bas Verbiest, Evelina Apostol, Louis Roels, Fen Boermeester en Mathieu Nobus deel. Zowel Fen als Mathieu wisten zich te plaatsen voor de 2de ronde.

Aan de **Junior Wiskunde Olympiade** namen deel : Evelina Apostol, Fen Boermeester, Maité Minnaert, Mathieu Nobus, Antoine Petitjean, Gurwinder Singh, Lukas Van Eeckhaute, Bastiaan Verbiest.

Fen, Antoine, Mathieu en Lukas gingen door naar de tweede ronde.

Aan de **Vlaamse Wiskunde Olympiade** namen Manon Baert, Thibault Brackenier, Amélie De Zutter, Rutger Deslyper, Florian Goethals, Anthony Pungitore, Samardeep Singh, Noah Snauwaert, Jana Storme en Arne Van Opstal deel.

Thibault en Noah gingen door naar de tweede ronde.

De olympiadedeelnemers 2021-2022

☆ Olympiadesucces Thibault Brackenier ☆

De olympiades voor natuurwetenschappen zijn uitdagende wedstrijden voor leerlingen van de derde graad, die de leerstof van chemie, geografie, biologie en fysica toetsen. De wedstrijden bestaan uit drie rondes en zijn bedoeld om de beste wetenschappers te selecteren. De eerste ronde telt meer dan 2000 deelnemers en bestaat uit vijfenwintig meerkeuzevragen. De beste 10 à 15% van de deelnemers mogen door naar de tweede ronde. Die is een stuk moeilijker en omvat meer leerstof. Tot slot worden de beste 15 à 20 leerlingen van de tweede ronde geselecteerd voor de finale. Dit jaar kon ik doorstoten naar de finales van zowel fysica als biologie.

Als finalist word je voorbereid op de finale via stagedagen, die plaatsvinden aan de Vlaamse universiteiten. Voor biologie werden alle lessen gedurende vier dagen in de paasvakantie gegeven aan de universiteit van Antwerpen. Overnachten deden we in een jeugdherberg. Op de eerste dag kregen we les over evolutietheorie en een practicum PCR en elektroforese. Daarna kregen we ook lessen over biotechnologie, biostatistiek en planten解剖学. Kortom, een interessante aanvulling op de lessen biologie van het middelbaar.

De stagedagen voor de fysicaolympiade vonden plaats op verschillende zaterdagen aan de universiteiten van Leuven, Gent, Hasselt en Antwerpen. In Leuven maakten we kennis met de rotationele mechanica, de studie van draaiende lichamen zoals een gyroscoop. Dit is een uitbreiding op de conventionele mechanica van translaties. In Gent werd over trillingen en golven gedoceerd. Zo leerden we de wiskundige beschrijving van interferentie en diffractie, wat bijvoorbeeld van toepassing is in zwaartekrachtsgolfdetectoren. In Hasselt kregen we een inleiding tot de thermodynamica waarbij we de drie hoofdwetten bestudeerden. Uiteindelijk leerden we in Antwerpen over de theorie van wisselstromen. Naast de theorie hebben we ook kennisgemaakt met de experimentele fysica. Het bepalen van de specifieke verdampingswarmte van vloeibaar stikstof en de dichtheid van glycerine, het experiment van Young en het analyseren van wisselstroomcircuits waren een aantal uitgevoerde practica. Gezien mijn passie voor de fysica waren dit uitzonderlijk leerrijke ervaringen.

De verworven kennis van de stagedagen wordt uiteindelijk ondervraagd op de finale zelf. De finales van biologie en fysica vielen op dezelfde dag, waardoor ik een keuze moest maken. Aangezien de schoonheid van de fysica mij enorm aantrekt en ik dit volgend jaar zal studeren, koos ik om deel te nemen aan de finale van de fysicaolympiade, op zaterdag 30 april. Die bestond uit een theoretisch en

een experimenteel deel. Voor het theoretische deel kregen we drie uur de tijd om drie open vragen op te lossen. Dit was een zeer ingewikkeld examen, waarbij we formules moesten afleiden en waarden moesten bepalen over enkele fysische fenomenen. In de namiddag kregen we vier uur de tijd om twee experimenten uit te voeren. Daarvoor moesten we metingen uitvoeren, grafieken maken en conclusies trekken. Op de proclamatie, met eregast Frank Deboosere, kwamen we de eind-

Proclamatie Olympiades met F. Deboosere

rankschikking te weten. Van de veertien effectieve deelnemers behaalde ik een mooie vijfde plaats. Hierdoor ben ik een van de drie Vlaamse studenten die België mogen vertegenwoordigen in de internationale fysicaolympiade die deze zomer plaatsvindt in Denemarken.

Behalve aan de olympiades voor natuurwetenschappen nam ik de afgelopen twee jaar ook deel aan de sterrenkundeolympiade, die twee rondes telde. De eerste ronde bestond uit dertig meerkeuzevragen en vijf open vraagstukken over allerlei onderwerpen binnen de sterrenkunde.

De vragen mogen thuis, zelfstandig opgelost worden, wat logisch is aangezien de leerstof niet gegeven wordt in het secundair onderwijs. Ook in deze olympiade kende ik succes door tweemaal naar de finale door te stoten. De opdracht voor de finale is een sterrenkundig onderzoeksthema uitkiezen, hierover een paper schrijven en verdedigen voor een jury. Vorig jaar ging mijn onderwerp over primordiale zwarte gaten, i.e. zwarte gaten gevormd in het vroege heelal. Hiermee werd ik bekroond tot winnaar van de sterrenkundeolympiade 2021. Als prijs mocht ik een Celestron Schmidt-Cassegrain telescoop in ontvangst nemen. Voor de finale van dit jaar besprak ik kosmische magnetische velden, maar hiermee viel ik niet in de prijzen.

Prijuitreiking sterrenkundeolympiade

De wetenschapsolympiades zijn een aanrader voor iedereen om de schoonheid van de wetenschap verder te exploreren. Mij hebben ze een unieke opportuniteit geboden om dieper in te gaan in mijn grootste interesses: fysica en sterrenkunde. Volgend jaar start ik alvast goed voorbereid aan mijn studie Fysica & Sterrenkunde aan de Universiteit Gent.

Thibault Brackenier

Thibault Brackenier met mevr. K. Hemschoote en mevr. S. Calus, twee motors achter de olympiades op school

If it doesn't challenge you, it won't change you

Oeps, vorig jaar over het hoofd gezien...

Maart : gewoonlijk hét startsignaal voor het jaarlijkse loopseizoen, maar in 2020: lockdown in België ?! Op paadjes waar ik anders geen kat tegenkwam en rustig mijn kilometers kon afhaspelen, werd ik nu gekruist door een groot aantal nieuwbakken hardlopers. Wat hun drijfveer was? Ik had er het raden naar: bang voor de coronakilo's, een excuus om even uit hun kot te komen of zomaar een plots opgekomen sportieve impuls - wie zal het zeggen? De een was al beter uitgerust dan de ander... een regenjasje bij 25°C, voetbalshortje eronder, gsm op de arm en stoïcijns voor zich uit starend als ware het een runnershigh op de eerste 3 km... Zo passeerden ze mij...

Ik, blij om te zien dat de loopsport er plotseling zo vele fans bijkreeg, ging op zoek naar onverkende wegen en experimenteerde of het lopen met een mondmasker echt zo verschrikkelijk was.

In augustus 2020 begon ik mij af te vragen of mijn leerlingen ook zo enthousiast zouden zijn over deze revival van het loopegebeuren. Traditioneel begint het schooljaar in de lessen L.O. immers met lopen, wat meestal onthaald wordt op het gekwelde “we gaan toch niet lopen hé, mevrouw??” Hoe kon ik deze kortzichtige visie ombuigen? Hoe maakte ik de looplessen aantrekkelijker? Hoe kregen die luttele twee toertjes Zegemeer een hoger doel? Hoe werden ze net dat ietsje meer dan een punt op het rapport?

En toen trof het mij: “If it doesn't challenge you, it won't change you”. Een quote die zeker ook op mezelf van toepassing is. Mijn wedstrijden staan jaarlijks gepland en al ben ik daar zeker niet bij de eersten die over de finish komen, het is een uitdaging die ik keer op keer wil aangaan en waarvoor ik mijn kot uitkom.

Dus besloot ik mijn leerlingen sportief uit te dagen: ieder op eigen niveau en naar eigen mogelijkheden mocht zijn/haar eigen challenge kiezen. Het lopen van 5 of 10 km of een eigen opgelegd doel. Zo had ik diehards die zichzelf 16 of zelfs 20 km oplegden of die hun persoonlijk record op de 5 km wilden verbeteren. Voor anderen leek het lopen van 5 km het evenbeeld van de Marathon des Sables.

De doelen waren grensverleggend en snel beslist maar... no pain, no gain... het harde werk moest dan nog beginnen. En als coach van mijn ongeveer 120 sportievelingen uit de 2de graad verwachtte ik veel: 3 trainingen per week, waarvan

we er 1 samen deden tijdens de les L.O. op school. Er bleven dus nog 2 trainingen over die mijn pupillen zelfstandig moesten afwerken. Ze werden gewapend met een trainingsschema, een gezonde dosis peptalk en enkele goedbedoelde tips, maar uiteindelijk moesten ze het wel zelf doen.

Uiteraard wou ik bewijzen zien: wekelijks hun twee trainingen voorzien van een selfie vóór en na in de wat stoffige uploadzone L.O. Tot dan toe nog niet veel gebruikt (Huh? Heeft L.O. ook een uploadzone?) maar zeker geen onbekende manier van werken dankzij de online lessen waar iedereen ondertussen ervaring mee had. Ik ontdekte dat het merendeel van mijn leerlingen de uitdaging serieus nam en er echt voor wilde gaan. Ik zag dat ze mijn tips in acht namen en dat lopen soms ook wel leuk kon zijn als je je trainingen bijvoorbeeld samen met je vrienden deed.

v.l.n.r. : Gurwinder Singh – Karman Singh –
Gilian Amys – Driss Amermiss

Renée van Heijningen
Mathieu De Vriese
Fen Boermeester
Matisse Snauwaert
Jean-Batiste Hernot

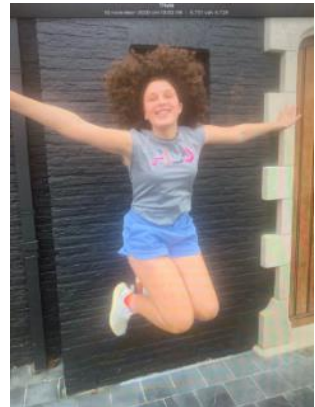
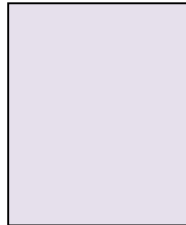

Ook sommige ouders kregen de smaak te pakken en werden door zoon of dochter mee naar buiten gesleurd - of was het toch omgekeerd? 😊

← *Babette Volckaert*
Amélie De Zutter →

En zelfs huisdieren kregen (nog) meer beweging, zoals bij *Emile Janssens*

Soms moest ik echt mijn best doen om een leerling te herkennen op de vele selfies die ik ontving, maar bij anderen spatte het enthousiasme van het scherm, zoals bij *Anaïs De Laet* ↑

De omstandigheden waren niet altijd even gemakkelijk, maar de meesten hielden vol en maakten mij een fiere leerkracht LO. Maar wat vonden ze er nu eigenlijk zelf van en hebben ze de loopmicrobe te pakken?

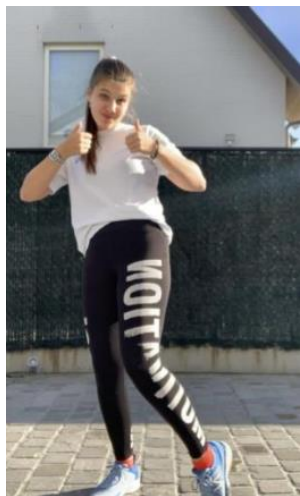
Robin Leyden liep maar liefst 20 kilometer!
Ik vond de trainingen goed voor de conditie en mijn conditie is er ook wel beter door geworden. Met mijn prestatie was ik niet zo tevreden want het was redelijk traag maar dat komt omdat ik veel last heb van groeipijn,

vooral aan mijn knieën en enkels. Voor de rest vond ik het leuk en ik blijf zeker lopen.

Stoffel Van de Vliet :

Ik vond de opdracht eigenlijk nog best leuk. Mijn conditie is hierdoor zeker en vast verbeterd. Ik heb de challenge meerdere keren geprobeerd en heb hem uiteindelijk kunnen volbrengen. Gezien mijn handicap was dit voor mij een 'echte' challenge. Dit was een overwinning voor mezelf. Ik ben van plan om dit in de toekomst verder te blijven doen! Dit heb ik reeds afgesproken met mijn kinesist. Ik bedank u

omdat u mij de kans gegeven hebt om mijn eigen challenge te mogen bepalen en dit rekening houdend met mijn beperking.

Victoria Hellebuyck :

Ik vond de looptrainingen die we thuis moesten doen leuk en niet super moeilijk, maar wel heel goed en handig. Volgens mij is mijn conditie hierdoor echt verbeterd. De challenge is dan ook goed gelukt. Lopen vond ik op zich al leuk, dus dat is niet veel veranderd. Ik denk dat ik toch ga proberen iedere week 1 keer te lopen.

Luna Vantorre :

Mijn conditie is door deze looptraining sterk verbeterd!! Ik kan al veel sneller lopen en ik kan het langer volhouden. Ik vind het langs de ene kant goed dat we ook thuis moesten trainen, maar soms was het wel wat moeilijk door tijdgebrek. Ik heb de challenge zeker volbracht. Ik wilde de 5 km in minder dan een halfuur lopen en dat is ook gelukt. Ik denk dat ik niet van plan ben om nog te blijven lopen. Misschien dat ik het af en toe nog eens ga doen om mijn conditie goed te houden - maar wel niet meer in de regen 😊

Mylo Callaerts :

Ik heb lopen nooit echt heel leuk gevonden maar als je eenmaal goed op dreef bent, dan gaat dat wel. Het heeft me geholpen om een betere conditie te krijgen en die heb ik wel nodig voor het voetbal. Meestal had ik geen zin om te lopen, maar als ik dan terug was, was ik wel blij dat ik het gedaan had. Zonder al de looptrainingen zou ik nu nooit 7,5 km kunnen gelopen hebben en zou ik misschien slechts 5 km gehaald hebben. Ik ben van plan wat vaker te gaan lopen zoals 1 keer in de week als ik natuurlijk niet te veel werk heb voor school.

Laurens Dewaele :

Ik vond het heel tof dat we tweemaal per week moesten gaan lopen, want als dat niet moest, zou ik niet uit mezelf gaan lopen. Vóór de looptrainingen begonnen, ging ik amper lopen en als ik ging was het op een heel laag tempo. Dus mijn conditie is zeker verbeterd. In het begin van het schooljaar had ik voor de 5 km gekozen omdat ik amper 5 km kon lopen dus zeker geen 10 km, maar daar is verandering in gekomen. Ik heb als eindchallenge toch de 10 km gelopen en dat ging redelijk vlot. Ik heb dus zeker mijn challenge volbracht. Dankzij de looptrainingen heb ik meer zin gekregen om te gaan lopen en ga ik nu zeker elke week nog twee keer gaan lopen. Ik vond het een zeer toffe en leuke opdracht!

Alexander Vanparys :

Ik vond de looptrainingen eens iets anders en het was ook een mooie pauze tussen het studeren door. Het is leuk om zelf twee keer per week te lopen. Het is ook goed voor je lichaam. Dit mag voor mij zeker nog eens. Ik had zelf nooit gedacht dat ik de 5 km ging halen. Het was zwoegen en zweten maar het is me uiteindelijk gelukt. Ik had voor mezelf nog een extra challenge gezet om onder de 35 minuten te blijven en gelukkig is dat ook gelukt. Het is leuk om te proberen je eigen tijd te verbeteren. Soms lukte het en had ik echt plezier in het lopen. Als ik wat vrij heb, ben ik zeker van plan om nog eens te lopen, maar misschien niet meer elke week twee keer. Het waren zeker leuke maar vooral intensieve weken. Het lopen in de regen zal me bijblijven. Ik zal ook onthouden dat de challenge gelukt is en dat mijn conditie verbeterd is.

Marie Beijne :

De trainingen waren zeer goed om beter en langer te leren lopen! Ik kan nu al veel langer aan één stuk lopen zonder te wandelen in vergelijking met de eerste trainingen. Ik heb de 5 km kunnen lopen maar ik zal niet blijven lopen omdat ik lopen gewoon echt niet leuk vind en ik het ook niet echt goed kan. Wel ben ik nu heel blij dat ik 5 km kan lopen, dat had ik helemaal niet gedacht in het begin.

Charlotte Cleynen :

Ik vond het een goede oefening om beter te leren lopen. Ik vond het ook goed dat de trainingen verplicht waren en er punten op stonden. Dit stimuleerde mij om telkens opnieuw ervoor te gaan! Ik kan nu een stuk verder lopen zonder dat ik echt doodmoe ben (wat ik in het begin wel had). Ook mijn snelheid is aanzienlijk beter dan bij mijn eerste looptrainingen. Ik heb al meerdere keren 5 km kunnen lopen. Ik heb geen plezier gekregen in het lopen aangezien lopen iets is wat ik absoluut haat. Wat niet wegneemt dat het op sommige momenten wel gezellig kan zijn. Toen ik bijvoorbeeld met Emma liep was het wel leuk omdat we precies hetzelfde tempo hadden en samen een beetje konden praten. Dat praten ging de laatste keren veel beter dan eerst, want we hadden dan net wat meer adem over. Ik ben niet van plan te blijven lopen. Lopen is een sport die niet echt voor mij is weggelegd. Alleen lopen vond ik verschrikkelijk. Met Emma ging het beter maar het is absoluut niet mijn favoriete bezigheid. Ik ben blij dat ik het gedaan heb en ik ben ook trots op mijzelf, maar ik denk niet dat ik nog vaak zal gaan lopen.

Mathieu De Vriese :

Ik vond het loopschema in het begin een beetje raar. Ik dacht dat als je zo veel pauzes neemt je conditie niet zou verbeteren, maar niets was minder waar. Ik vond de looptrainingen dus ook zeer goed. Mijn conditie is zeer veel verbeterd want in het begin kon ik nog geen 8 minuten aan een stuk lopen. Ik wilde de challenge in 30 minuten lopen en dit is gelukt, dus ben ik zeer blij. Ik heb wel zin gekregen om meer te gaan lopen, zeker nu er geen trainingen meer mogen doorgaan. Ik zal blijven lopen, hopelijk twee keer in de week.

Emile Janssens :

Sporten vind ik belangrijk. Zonder sport zou ik mij ongelukkig voelen. Mijn wereld stortte in toen ik hoorde dat we niet meer mochten tennissen en padellen. Mijn challenge heb ik volbracht. Omdat ik de dag ervoor conditietraining had, had ik zware benen. Eerlijk gezegd zag ik het niet zitten om te beginnen aan mijn challenge. Gelukkig hebben mijn mama en mijn papa mij erdoor geholpen. Alleen zou het me niet gelukt zijn. Nadien was ik wel zeer trots op mezelf! De opdracht van u vond ik wel leuk omdat ik dit samen met mijn papa en mijn hond kon doen. Ik ben zeker van plan om nog verder te blijven lopen. Een goede conditie is belangrijk. Je voelt je zoveel beter in je vel na je aan sport doet.

Voor herhaling vatbaar kan ik dus besluiten. Ik ben echt trots op de grenzen die mijn leerlingen verlegd hebben, ieder naar eigen mogelijkheden. En wie weet, hebben sommigen de smaak echt wel te pakken gekregen en blijven ze nu regelmatig lopen.

Evy Verstrynge, leerkracht L.O.

EVELINE DHONDT

(Silo, 2006-2007)

staflid kwaliteit patiëntveiligheid

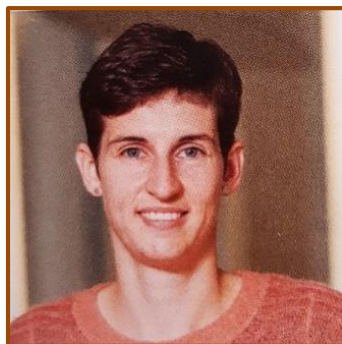
Als ik me goed herinner moet het ergens begin de jaren 2000 geweest zijn dat programma's als 'Babyboom' en 'De bevaling' uitgezonden werden op de Vlaamse televisie. Tijdens die programma's werd bij mij het zaadje om vroedvrouw te willen worden geplant. Gedurende de middelbare school is dat verlangen niet veranderd. Ik was gefascineerd door alles rond zwangerschap en bevalling. Thuis hadden we een encyclopedie van het menselijk lichaam. Het hoofdstuk rond vruchtbaarheid en voortplanting heb ik ontelbare keren doorgenomen.

De klasfoto van toen met Eveline in het rood

Enmaail in het zesde middelbaar, het jaar waarin de 'definitieve' keuze moet gemaakt worden, werd bij het doornemen van talloze websites en

folders van universiteiten en hogescholen ook even mijn interesse gewekt rond audiologie en logopedie. Vanaf dan twee pistes dus: of ik ging vroedkunde studeren, of ik ging voor logopedie en audiologie. Samen met mijn ouders ging ik naar infomomenten op hogeschool en universiteit rond beide opleidingen. Na even wikken en wegen, werd toch duidelijk dat het de opleiding vroedkunde zou worden. Zo ben ik dus na afronden van het middelbaar onderwijs in het Sint-Jozefslyceum gestart aan de opleiding tot bachelor in de vroedkunde aan KHBO in Brugge. Al snel bleek dat ik de juiste beslissing had gemaakt. Heel interessante vakken, die onmiddellijk aangevuld werden met praktijkvakken en ook met stages in het ziekenhuis. Zo kon je ook al in het eerste jaar kennismaken met het werkveld, wat in een dergelijke opleiding wel heel belangrijk is. De studie beantwoordde helemaal aan mijn verwachtingen en verliep heel vlot. Toen ik na drie jaar het diploma van vroedvrouw in handen had, had ik genoeg van studeren en wou ik het liefst aan de slag in het ziekenhuis. Ik ben onmiddellijk kunnen starten op de materniteit in het AZ Sint-Jan Brugge-Oostende AV. Na enkele maanden op de materniteit maakte ik de overstap naar het verloskwartier. Direct voelde ik dat ik goed zat. Het is een voorrecht om deel te mogen uitmaken van het wonder van zwangerschap en geboorte, en jonge ouders te mogen begeleiden en ondersteunen tijdens deze ingrijpende levensgebeurtenis.

Gedurende dat eerste werkjaar begon het toch opnieuw te kriebelen om toch nog even verder te studeren en de master in de verpleeg- en vroedkunde te behalen – ik had zoiets van ‘nu of nooit meer’, en omdat ik toen nog thuis woonde, waren de omstandigheden toen ideaal. Na één jaar full-time werken, heb ik gedurende twee jaar de master gecombineerd met halftijds werken in het ziekenhuis. Deze combinatie van werken en studeren is pittig geweest, maar tegelijk ook een groot voordeel. Door de werkervaring kon ik zaken die in de master aan bod kwamen soms beter plaatsen, ik kon me praktijksituaties voorstellen, wat voor studenten zonder werkervaring volgens mij heel wat moeilijker is.

Tijdens de zwangerschap van ons eerste zontje nam ik deel aan twee selectieprocedures in het ziekenhuis. Daardoor kon ik na het nemen van ouderschapsrust na de bevalling starten als hoofdvroedvrouw op een afdeling materniteit-neonatologie-verloskwartier. Op deze afdeling ben ik anderhalf jaar hoofdvroedvrouw geweest. Wegens redenen van balans tussen werk en privé en de afstand naar het werk, ben ik na de geboorte van ons tweede zontje overgestapt naar een job op de stafdienst kwaliteit van het ziekenhuis. Terug in een ziekenhuis dicht bij huis, en met soepeler werku-uren, maakten dit een pluspunt in combinatie met een gezin met toen twee jonge kinderen.

Dit is nog mijn huidige werkplek. Ik hou me nu hoofdzakelijk bezig met de opvolging en analyse van patiëntveiligheidsincidenten in het ziekenhuis. Als het tijdens de zorgverlening onbedoeld fout loopt, kunnen medewerkers dit melden en gaan we met deze gebeurtenissen aan de slag. Dan proberen we zicht te krijgen op wat zich precies heeft afgespeeld, wat van invloed is geweest, altijd met het doel om na te gaan waar optimalisaties mogelijk zijn. Op die manier draag ik zonder zelf in de zorg te staan mijn steentje bij aan de kwaliteit en patiëntveiligheid in het ziekenhuis.

Intussen ben ik al meer dan elf jaar aan de slag in het ziekenhuis. De tijd in het Sint-Jozefsslyceum ligt dus al even achter me. Ik kijk daar nog steeds met een warm gevoel op terug, heb er vier mooie jaren meegemaakt en een goede basis meegekregen voor het hoger onderwijs. Er zijn nog steeds enkele medeleerlingen van toen waar we af en toe contact mee hebben. Met één van de medeleerlingen uit de klas van het zesde ben ik intussen ook getrouwd en samen hebben we drie zontjes. We wonen in Brugge, maar keren nog steeds met plezier terug naar Knokke-Heist, waar onze beide ouders nog steeds wonen.

Eveline Dhondt

Voor het vak Nederlands staat 'de soap' op het leerprogramma van het vierde middelbaar. Over deze 'daily fiction', zoals men het momenteel liever noemt, kwam

“Thuis”-acteur op SijO-bezoek

“Thuis”-acteur Reynout Dekimpe – Kobe in de tv-reeks - op vrijdag 20 mei drie opeenvolgende lessuren antwoorden op vragen van de leerlingen. Ze vroegen hem o.a. hoe hij acteur was geworden, hoe een draaidag van “Thuis” in z'n werk gaat, hoe de omgang met de andere spelers verloopt, hoe hij betaald wordt, hoe een vechtscène ingestudeerd

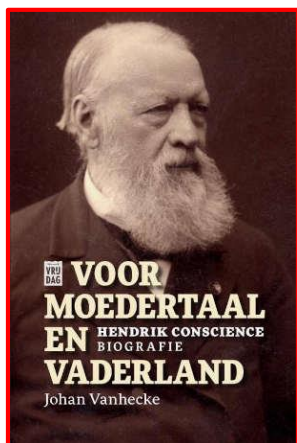

wordt, hoe het voelt om intieme scènes te spelen, hoelang op voorhand alles ingeblikt wordt, waar de opnames gebeuren, hoe hij omging met de reacties in de sociale media, of hij nog in andere reeksen meespeelde, welke rol hij in een heuse speelfilm zou willen spelen – allemaal interessante vragen die vlot en met

de nodige humor beantwoord werden.

“HIJ LEERDE ZIJN VOLK LEZEN”

De man naar wie over heel Vlaanderen – ook in Knokke-Heist - talloze straten, lanen, pleinen, bibliotheken, aula's, verenigingen en noem maar op vernoemd zijn, werd 210 jaar geleden in Antwerpen geboren. Het huisje waarin hij z'n kinderjaren doorbracht stond ongeveer op de plaats waar op vandaag de leeuwen in de Zoo hun dagen slijten. Dit is slechts één van de weetjes die je ontdekt in de dikke maar erg leesbare biografie van de romanschrijver Henri (Hendrik) Conscience, die vorig jaar verscheen. U kent Conscience niet? U hebt niets van hem gelezen? 'De Leeuw van Vlaanderen', 'De Loteling', 'Baas Gansendonck', nee ...? Maar misschien hebt u uw moeder wel eens horen verzuchten : 'Wat een moeder lijden kan...', welnu, ook dit is de titel van een roman van Hendrik Conscience.

Al die straatnamen e.d. heeft hij nochtans dubbel en dik verdiend. De eerste traceerbare doctor honoris causa aan de KUL was ... Hendrik Conscience, in 1881 was dat. Hij was bevriend met Leopold I, die hem publiekelijk en soms ook financieel steunde in zijn inzet voor de promotie van het Vlaams als cultuurtaal. En het erepredicaat 'hij leerde zijn volk lezen' is er een waar alle schrijvers jaloers op mogen zijn. Dit gevleugelde compliment ontving hij in de speech bij de onthulling van zijn standbeeld in Antwerpen op de, jawel, tot Conscienceplein omgedoopte plek in Antwerpen. Dat dit standbeeld er kwam terwijl Conscience nog leefde, was ook al uitzonderlijk. Zelf was hij bij de onthulling niet aanwezig, daarvoor was hij toen al te ziek en hij stierf luttele weken later.

De grote verdienste van Hendrik Conscience was dat hij in het prille België, waar de officiële voertaal na de onpopulaire "Hollandse" periode bewust gekozen het Frans was, de eerste schrijver van een roman in het "Nederlands" was, en dat hij in 1838, een jaar na z'n eerste boek, al zijn grootste bestseller schreef: De Leeuw van Vlaanderen. Dat "Nederlands" was hier toen allesbehalve een standaardtaal, en een eenheidsspelning werd evenmin gehanteerd. Als je weet dat er in die tijd massaal veel gewone

Vlamingen analfabeet waren, dat er amper boekhandels bestonden en dat boeken erg duur waren, dan is het ronduit wonderbaarlijk dat Conscience boeken zo populair waren en een oplage haalden die je verhoudingsgewijze kunt vergelijken met de Harry-Potterboeken. Soms legde een hele straat de nodige centen bijeen om samen een boek van Conscience te kopen dat dan werd voorgelezen, een via toneelbewerkingen bereikten de romans een nog veel groter publiek. Conscience was ook een eeuw lang de meest vertaalde Vlaamse schrijver, met oplages in het Duits, het Frans (waardoor hij ook in Wallonië populair werd) en het Engels.

U kent onze brave Hendrik nog altijd niet ...? Het verbaast me niet. Los van het feit dat hij in 2005 toch nog de tiende plaats behaalde in de Vlaamse versie van de verkiezing van ‘De Grootste Belg’ deelt Conscience helaas het lot dat het gros der schrijvers na hun dood treft : ze worden vrij snel vergeten en hun boeken vergaren daarna een dikke laag stof. Ware het niet dat in 1974 ‘De Loteling’ en in 1984 ‘De Leeuw van Vlaanderen’ in de bioscoopzalen kwamen (en momenteel op Netflix te zien zijn), telkens met Jan Decleir in de hoofdrol, dan zou Conscience al helemáál uit het collectief geheugen zijn verdwenen. En de tijd dat je als ondeugende leerling door de meester bij de oren wordt getrokken en met een trap onder je kont in het berghok van de school belandt, en daar het boek ‘De Leeuw van Vlaanderen’ vindt en uit verveling begint te lezen, zoals het de ‘Witte van Sichem’ overkwam (zie boek, zie film), tja, zo’n meevaller zit er in onze pampermaatschappij vol snowflakes niet meer in.

... MAAR WIE ZAL HET VOLK OPNIEUW LEREN LEZEN ...?

Goed dat ik bij ‘de Witte’ van Ernest Claes uitkom – nog zo’n vergeten schrijver die heus beter verdient – want hij brengt me bij de eigenlijke reden voor dit artikel. Ik zie en hoor nog hoe ‘de Witte’ in de filmversie hortend de aanhef van het boek over z’n lippen duwt: “Een... troep rid...ders... reed stil...zwij...gend... door de... vel...den van Roe...se-laere...Het ge...rammel hun...ner uit...rusting en de zware... stap...pen hunner... dravers ver...schrikten de... vreed...zame be...woners van de... wou...den...” Veel jongelui zouden het op vandaag niet veel vlotter doen, vrees ik. Ik overdrijf natuurlijk een beetje, maar recent onderzoek laat zien dat de leesvaardigheid onder jongeren van 10 tot 16 jaar erg veel te wensen overlaat. Zelfs bij leerlingen van het laatste jaar heb ik moeten

vaststellen dat ze bij het onvoorbereid voorlezen van hun toneeldialog om de haverklap over de woorden struikelen. De audiovisuele wereld waarin zij opgroeien is een belangrijke oorzaak van het feit dat hun woordenschat erg gekrompen is, waardoor je je toch moet afvragen hoe deze generatie erin zal slagen om zich genuanceerd uit te drukken in een wereld die elke dag complexer wordt. En het roept ook vragen op over hoe zij door het hoger onderwijs moeten geraken, want wat je ook studeert, welke richting je ook uitgaat, lezen moet je altijd, en zeg nu zelf: hoe efficiënt kun je studeren als het je zes minuten kost om een hele bladzijde te lezen, daar waar een geoefend lezer dat in twee minuten kan?

Ongerust zijn over het gebrek aan leescultuur is één ding, hoe je het probeert te counteren is een ander paar mouwen. Ronduit verplichten te lezen werkt vaak averechts. Het goede voorbeeld geven is alvast een optie. Wie thuis tussen de boeken opgroeit, kan daar alleen maar voordeel bij halen, maar het is tegelijk geen garantie. Aanmoedigen, met de kroost naar de bieb gaan en daar in de kinderboeken bladeren, voorlezen, zo moet het in het begin gaan. En dan maar hopen dat de vonk overslaat, dat op zekere leeftijd een bepaalde auteur zodanig in de smaak valt “dat het naar meer smaakt”. Die zoektocht kun je zelfs op elke leeftijd (her)starten. Probeer een boek, bevalt het niet, probeer dan een ander, tot je iets vindt wat je nieuwsgierig maakt om verder te lezen. En dan ben je vertrokken op een machtige reis waar de woorden van een ander je via je eigen verbeelding naar fantastische horizonten voeren – zoals Hendrik Conscience deed met zijn lezers in de beginjaren van de Vlaamse roman.

Yves Dekimpe (non-stop lezer)

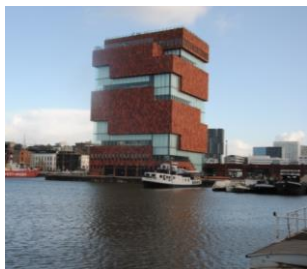
Een uitstap naar Antwerpen met het derde jaar ... een mix aan vervoersmiddelen ...

Donderdag 31 maart:
Om 7.30 u met de bus
naar Linkeroever
Ja, de Schelde heeft twee oevers...

Stadswandeling in het oude centrum
Lunch op de Grote Markt met zicht op Brabo
Vrije tijd

Te voet naar 't MAS

Zicht vanop het dak op de 10de verdieping tot aan de kerncentrales van Doel, het Sportpaleis en over de hele stad.

De voetgangerstunnel onder de Schelde brengt ons via de roltrappen terug naar de bus op Linkeroever.
Om 18 u komen we aan in ons vertrouwde Knokke-Heist.

Met de veerdienst
over 't Scheld'
naar 't Stad.

Boeiende tentoonstelling over

- feesttradities wereldwijd
- over Antwerpen als culinaire stad
- havenstad en wereldstad

Op excursie naar **ANTWERPEN**

31 maart 2022. Omstreeks 8.00 u - nadat iedereen zijn drankje had doorgegeven voor de lunch zijn we vertrokken van SijO naar Antwerpen Linkeroever.

Linkeroever is een stadsdeel van Antwerpen op de linkeroever van de Schelde. Vroeger behoorde het tot Zwijndrecht, maar op 19 maart 1923 werd het bij Antwerpen gevoegd. Linkeroever telt circa 16.700 inwoners.

Antwerpen heeft een rechteroever en een linkeroever. Linkeroever is iets minder druk en toeristisch. Rechteroever is wat jullie vooral kennen als jullie komen winkelen en wat wij Antwerpenaren bedoelen met 'tStad'.

De naam Antwerpen.....

Daar aangekomen hebben we de gratis veerboot genomen naar Rechteroever. Onze stadswandeling is begonnen met een beetje uitleg over de stad Antwerpen. "Antwerpen" wordt verklaard uit de naam die gegeven werd aan de plaats van de eerste nederzetting *anda verpa*. Dit is waarschijnlijk een Oud-Frankisch aanduiding voor 'bij de aangeworpen gronden', bijvoorbeeld in een bocht van de rivier.

In de Vita Eligii uit het begin van zevende eeuw staan de woorden *Andoouerpen*-*ses* en *Andouerpis* als aanduiding voor Antwerpen. Daarnaast vermeldt een Merovingische munt de naam *Anderpus*, mogelijk een verbastering van Antwerpen.

Een beetje fantasie... Antwerpenaren zijn dol op oude verhalen....

Midden op Grote Markt van Antwerpen staat de Brabofontein met een bronzen beeld van Silvius Brabo, die een grote hand wegwerpt. Een sage uit de vijftiende eeuw vertelt dat in het land van de Schelde omstreeks het begin van onze tijdrekening een reus, *Druon Antigoon*, heerste, die van elke schipper een zware tol eiste om over de Schelde te mogen varen. Wanneer een schipper weigerde te betalen werd hem de hand afgehakt. Een Romeinse krijger, Silvius Brabo, bevocht, overwon en doodde de reus, hakte op zijn beurt diens hand af en wierp hem in de Schelde. Het bevrijde volk noemde de stad Antwerpen, van 'hand werpen'. De legende over de reus ontstond mogelijk na de vondst van onverklaarbaar grote beenderen, die later walvisbotten bleken te zijn 😊

Waarom is Antwerpen zo populair.....

Antwerpen is de hoofdstad van de gelijknamige provincie en kent een rijke geschiedenis. Met een inwonersaantal van ruim 500.000 is Antwerpen de grootste gemeente van

België. Antwerpen heeft een historische binnenstad met veel bezienswaardigheden. Dat is één van de redenen waarom Antwerpen zo geliefd is bij toeristen. Je vindt er diverse uitgaansgelegenheden, toprestaurants en luxe winkelketens. Antwerpen is nu een bruisende stad met een trendy imago.

Waarom is Antwerpen bekend

Tegenwoordig is Antwerpen een bruisende metropool die nog steeds bekend is om zijn diamanten en edelstenen. Deze worden in Antwerpen geslepen en verhandeld. Daarnaast speelt ook de haven van Antwerpen nog steeds een belangrijke rol. Vanuit de haven worden er jaarlijks ruim 150 miljoen ton aan producten en etenswaren verscheept. Chocolade en de Antwerpse handjes zijn bekende producten die toeristen massaal aankopen.

Lunchtime.....

Na het tellen van de muntjes die we konden winnen met het juist raden van de vragen van onze gids en het aanduiden van de winnaar eindigde onze stadswandeling op de Groenplaats en vandaar zijn we naar Den Engel/ Bengel gegaan, een van de oudste kroegen in 't stad.

De kroeg van 't stad!!!

Vrijtijd moment.....

Na de lunch mochten jullie even proeven van de stad. Sommigen zijn gaan winkelen, anderen hebben kennis gemaakt met inwoners van 'tStad en sommigen hebben TikTok's gemaakt.... De meeste leerlingen waren mooi op tijd op het afgesproken uur aan de Grote markt. Sommigen hadden de afstanden wat verkeerd ingeschat en waren niet op tijd ☺

Museum aan stroom Het MAS

Na de lunch zijn we te voet van de Grote Markt naar het Eilandje gestapt. Daar hebben we het MAS bezocht. De verschillende expo's die jullie bezocht hebben waren Feest, Vracht en Antwerpen à la carte. Spijtig genoeg was er niet veel tijd per expo. Ik hoop dat jullie gezien hebben dat 3185 handjes de dieprode buitengevel van het MAS sieren? De handjes houden het Mas als het ware recht. Elk handje is gesponsord door een bedrijf. Het museum is een ode aan de stad, de stroom en de wereld.

Naar de tunnel.....

Na ons bezoek aan het MAS zijn we flink doorgestapt langs de kaaien tot aan de Sint-Annatunnel. De bouw van de Sint-Annatunnel begon in 1931 en de tunnel werd in 1933 geopend.

Deze 572 meter lange tunnel, die zich 31,57 meter onder de grond bevindt, wordt door de Antwerpenaren ook wel de Voetgangerstunnel genoemd en verbindt sinds 1933

de stad met de Linkeroever, met andere woorden het oudere met het nieuwere Antwerpen. Beide kanten hebben een lift voor 40 personen of maximaal 3.000 kg, en twee maal twee authentieke houten roltrappen.

En na dit avontuur zijn we terug vertrokken richting Knokke. Het was een fijne excursie!

Probeer deze Antwerpse uitdrukkingen eens

- da's een abuus da ni' zjust is = dat is een vergissing (die niet juist is)
- Aentwaerpen is de stad en de rest is de parking
- meh iêl Aentwaerpe mor ni meh mij = ik laat me niet beetnemen (met heel Antwerpen maar niet met mij)
- glaze bokes = pinten
- daar moette nog veul bokes vör ete = daar ben je nog niet sterk genoeg voor (daar moet je nog veel boterhammen voor eten)
- oem de vijf botte = om de haverklap
- die van ons = mijn vrouw
- a is zoe doêd as ne pier = hij is morsdood (zo dood als een regenworm)
- 'k zit meh een ei in m'n broek = ik heb schrik (ik zit met een ei in m'n broek)
- eiren of joeng? = maak een keuze! (eieren of jongen?)
- legd nog wad eiren onder ze gat = verwen hem nog wat meer! (leg nog wat eieren onder zijn achterste)
- ne fraenken teut = een brutale mond
- a eed e stuk in z'ne frak = hij is dronken
- oep unne frak kriige = slaag krijgen
- drij kiêr vör ne frang = als men het al twee keer gezegd/gedaan heeft en het geen derde keer wil doen
- giêne rotte frang emme = totaal geen geld hebben
- z'ne frang vald = hij snapt het plots
- oud oe gemak = wees kalm
- dóe mor gewoên dan dóed' al zot genoeg = doe maar gewoon dan doe je al gek genoeg
- oep een goei wei ston = erges wor a' ge góe verzörgd wörd
- da's nog van de jare stillekes = dat is verouderd, uit de tijd (dat is nog van de jaren stillletjes)
- ze kapelleke stod ope, a verwacht nog bezuuk = zijn broek staat open (zijn kapelletje staat open, hij verwacht nog bezoek)
- beter ne kleine plezaente dan ne groêten ambetaente = "size doesn't matter" (beter een kleine leuke dan een grote vervelende)
- ik kôs m'n schup af = ik hou er mee op voor vandaag (ik veeg m'n spade af)
- daar zen kosten aan on den diê = er is (geestelijk) iets mis met die persoon
- ik kus mijn twiê polle = ik prijs me gelukkig

- oep de lappe gon = gaan stappen
- de leste zen de beste = de laatsten (laagst gerangschikten) zijn de besten
- ma'k ae lijf is deur den bak sleure? = wil je met me dansen? (mag ik jouw lichaam eens door de bak sleuren)
- 't is ne löbbe van ne vent = hij is een goezak
- gij zeh te loemp oem t'elpe dondere = jij bent te dom
- da's de max = dat is geweldig
- een mottige doês - ne mottigen beêr = een onaantrekkelijke vrouw (een mottige doos - een mottige beer)
- a ee' ginne nagel oem on ze gat te krabbe = hij is straatarm (hij heeft geen nagel om aan zijn achterwerk te krabben)
- zoe doêd as ne pier = morsdood
- van de plóeg zen = erbij horen
- ik kus mijn twiê polle / mag m'n 2 pollen kussen = zich gelukkig prijzen
- a lee onder de sloef = hij heeft thuis niets te zeggen (hij ligt onder de pantoffel).
- 'k em et in 't snôtshe = ik heb het in de gaten
- ik krijg er stiêne kloête van = ik word er nijdig van
- van 't straat zijn = geen vrijgezel meer zijn
- stoeffe kan 't ni lijen en klagen elpt ni = antwoord op "oe is 't?"
- stuurd een kortshen a' ge bove zeh = zegt men tegen iemand die in zijn neus peutert (stuur een kaartje als je boven bent)
- as mijn taente nonneke ballen ad was ze nonkel pater = als, als, als... - het heeft geen zin stil te staan bij wat niet is (als mijn tante non ballen had was ze oom pater)
- teute Gerard! = dat zie je van hier!
- toeppe knalle = joints roken
- der is nen oek af = er is (geestelijk) iets mis met die persoon (er is een hoek af)
- z'eed eureigen oepgetalloêrd = ze heeft zich opgetut
- ze kreged dik nor un vijs
- een vliêsklak = een kaalkop (een vleespet)
- ze vloog rond z'ne nek lak e shaerpke = ze was heel blij hem terug te zien (ze vloog rond zijn nek als een sjaaltje)
- da's nah toch giê waerk [da-s na toch-chiê waerêk] da's nou toch geen manier van doen
- a ee water in z'ne kelder = zijn broek is te kort (hij heeft water in z'n kelder)
- 't zaendmanneken ee' zaend in z'n oêge gestroeid = hij heeft zoveel vaak dat hij z'n ogen niet meer kan openhouden (het zandmannetje heeft zand in zijn ogen gestrooid)

En straks is het aan mij om wat Wesvlaamse uitdrukkingen te leren ☺

Veerle Coppieters, lerares Engels

Antwerp meets Knokke meets Antwerp

In februari verscheen er plots een nieuwe lerares op onze school. Veerle Coppeters werd de vervangster van mevr. Elke Vandenberghe die in bevallingsverlof is. Deze dame met heel veel ervaring komt uit het Antwerpse. Het moment voor een DUBBEL-INTERVIEW.

*Katrien Vermeersch, lerares muzikale opvoeding
Veerle Coppeters, lerares Engels – economie- geschiedenis*

K.V.: De startvraag is natuurlijk: “Wat is de aanleiding om de stap te zetten van Antwerpen naar Knokke-Heist?”

V.C.: De stap was niet zo groot om hier te komen wonen omdat ik het laatste jaar al 4 dagen per week aan zee woonde. Ik heb hier vroeger als kind ook gewoond en ben hier 24 jaar geleden getrouwd in de Heilig Hartkerk in de Dumortierlaan. Nochtans ben ik niet van Knokke, ik ben in Antwerpen stad geboren. Maar mijn ouders zijn naar hier verhuisd toen ik nog jong was. Ik ben wel altijd naar school geweest in Antwerpen. Vandaar mijn Antwerps accent 😊 De beslissing was vooral een praktische kwestie. Onze kinderen zitten beiden op kot in Gent en die kwamen in het weekend ook al naar zee. Mijn man is architect-ontwerper en heeft hier ook wel wat projecten lopen en kan van thuis werken. Omdat er zich een kans voordeed om op SiJo een interim te doen, heb ik de beslissing genomen om hier les te komen geven en zijn we definitief naar hier komen wonen. In het begin was het een beetje aanpassen maar al vlug leer je de rust appreciëren en mis ik de drukte van de stad niet meer. En wat is jouw link met Antwerpen?

K.V.: Ik ben geboren in Knokke, mijn ouders zijn Heistenaars. Ik ben tot mijn twaalfde naar de Sint-Jansschool gegaan, op wandelafstand van ons huis. Het middelbaar doorliep ik in SiJo vanaf het 1ste tot het 6de jaar! De school werd gemengd toen ik in het 4de jaar zat. Vele jaren later ging ik met de organisatie Joker op groepsreis naar Berlijn. Daar leerde ik mijn Antwerpse man kennen. We huwden en wonen sindsdien in Brasschaat. Maar voor het lesgeven in SiJo kom ik nog graag naar Knokke-Heist.

Welke studies deed je? Welke vakken geef je in SiJo en gaf je vroeger al?

V.C.: Ik heb regentaat Engels- economie- geschiedenis gestudeerd aan de Karel de Grote Hogeschool en dan nog Engelse literatuur aan de Universiteit Antwerpen. Daarna behaalde ik mijn master aan de Academie voor Schone Kunsten te Antwerpen als edelsmid. En wat waren jouw studies? En de huidige invulling van je job?

K.V.: In het Lemmensinstituut in Leuven studeerde ik zes jaar, eerst muziekpedagogie en nadien muziekgeschiedenis. Naast de uurtjes in het 4° jaar Sijo geef ik les in MAAK, de academie van Knokke-Heist – de vroegere muziekschool – waar nu ook dans, woord en beeldende kunst gevolgd kan worden. Daar geef ik les aan leerlingen van 6 jaar tot 86+ Dat is heel boeiend. Ik blijf dus lesgeven in de scholen die ik vroeger zelf doorlopen heb en ben dus vertrouwd met de mentaliteit. Ik geef ook nog lezingen in het cultuurcentrum Scharpoord. Hoe is het voor jou om 't stad te ruilen voor het lesgeven aan de kust?

V.C. In het begin een beetje onwennig. Ik was een grote stad gewoon en vooral een grote school waar ik bijna iedereen kende en al 25 jaar les gaf. Het gevoel om terug een interim job in te vullen was een beetje raar. Normaal was ik diegene die anderen hielp met het organiseren van lessen en projecten. Er was altijd wel iemand om mee te praten of er waren leerlingen die mijn hulp nodig hadden. In februari kwam ik in een school waar ik niemand kende – het voelde precies als 25 jaar geleden toen ik mijn eerste stappen in het Sint-Lievescollege zette. Maar na de eerste week – ook dankzij de fijne leerlingen – voelde ik me al goed in deze school. De sfeer is heel ontspannend, de leerlingen zijn hier veel rustiger en ze deden ook helemaal niet moeilijk omdat ze een nieuwe leerkracht hadden. Alleen de mondkmaskers maakten het in het begin niet makkelijk. Heel geruststellend is dat tieners aan zee niet zo veel verschillen van Antwerpse tieners© Al moet ik zeggen dat leerlingen hier veel beleefder zijn tegen elkaar en aangenamer met elkaar omgaan.

K.V.: Je hebt een bijzondere hobby. Wil je ons hier iets meer over vertellen of tonen?

V.C.: Ik heb na mijn studies nog 5 jaar aan de Academie voor Schone Kunsten edelsmeden gestudeerd. Dit wil zeggen dat ik goud- en zilversmid ben. Ik heb een eigen atelier waar ik ontwerpen maak voor klanten. Mijn ontwerpen zijn meestal maar eenmalig zodat elke klant een uniek stuk heeft. Vroeger heb ik ook meegedaan aan wedstrijden voor edelsmeden.

K.V.: En nu een test over je kennis van ons West-Vlaams dialect.

Wat is een pimpampoentje? ... euh...(een lieveheersbeestje)

Wat zijn stutn? Boterhammen. Dank zij onze leerlingen weet ik dit nu ook.

Wat is een kortewoagn? ... euh...(een kruiwagen)

Wat is een snelle? Een knap of een mooi meisje.

Wat betekent schreemn? ... schreeuwen?... Nee, schreien, wenen.

Als West-Vlaming hebben we twee extra werkwoorden: ja en neen. Even de vervoeging testen :

Weun j'ier? Joa'k.

Gif z'ier al lange lesse? Nin's.

Regent't? Joa't.

Goame noa de speelplatse? Joa'm.

Je bent geslaagd voor deze dialecttest maar er is nog ruimte voor verbetering. Het is geen makkelijke taal, hé. Het Antwerps ook niet. Ik leer nog steeds bij.

V.C.: Dat gaan we nu eens testen. Wat betekent 'teute Gerard': ... Dronken zijn? Neen, het is een uitdrukking: "Dat zie je van hier!"

'ik kôs m'n schup ier af': ik ben weg- goed!

'van oewen tak make': boos zijn – goed!

'k em et in 't snôtshe' : ik heb het door!

Goed! Jij scoort dus veel beter!

K.V.: Ik ken de uitdrukkingen misschien wel maar ik gebruik ze niet. Dus ik kan ook nog sterk evolueren.

SCHRIJF-ZE-VRIJ !!

Elk jaar transformeren meer dan 100.000 leerlingen in Vlaanderen en Brussel tot één gigantisch schrijfteam voor mensenrechten. Ook onze school deed mee op vrijdag 11 februari 2022 : op initiatief van lerares geschiedenis Heidi Van Moortel schreef een ploeg van leerlingen en leerkrachten samen 183 schrijf-ze-vrij-brieven! Het leverde onze school het mensenrechtencertificaat 2022 op. Dank je wel aan alle deelnemers !

ICO MALY

(SiJo, economie – moderne talen 1955-'96)
CULTUURWETENSCHAPPER & DOCENT

Als ik deze eerste zin neerpen is het, dag op dag, 25 jaar geleden dat ik officieel afgezwaaid ben aan het Sint Jozeflyceum. Het lijkt wel gisteren. Ik herinner me die junimaand van 1996 als gisteren, inclusief het licht, de temperatuur en de atmosfeer, vol spanning. In de dagen voordien had meneer Schacht, onze klastitularis en leraar wiskunde en fysica me via enkele hem kenmerkende gezichtsuitdrukkingen officieus al het heugelijke nieuws gebracht dat ik op beide oren mocht slapen. Dit hoofdstuk was afgesloten, en het kwam voor mij destijds geen moment te vroeg. Ik, en velen in onze bende, snakten naar het volgende hoofdstuk. Wat dat exact ging worden was voor ons toen nog niet helemaal duidelijk. Ik droomde van filmstudies aan het Rits in Brussel of toch naar de Universiteit in Gent. Filmstudies was volgens het thuisfront geen optie. Wat wél duidelijk was: drie maanden vakantie. Het was een magische zomer die eindigde eind september in de Vooruit in Gent.

In augustus had ik de knoop doorgehakt, geschiedenis viel af, alsook filosofie: de keuze viel op moraalwetenschappen. Die richting trok behoorlijk wat diverse jongeren aan. Waar we in het Sint-Jozeflyceum nogal eens een dwingende of minder dwingende uitnodiging kregen om de baggy broeken op te trekken, het te lange haar af te knippen of de sportschoenen of rugzakken thuis te laten, lonkte nu duidelijk de vrijheid. Sommige studenten kwamen aangewandeld op blote voeten, en kort geknipt haar was eerder de uitzondering dan de regel. Mijn vaders verbeelding dat universiteitsstudenten in pak naar de les en de examens gingen gold alvast niet voor de moraalstudenten. En toch was ik hier de vreemde eend in de bijt. Feuerbach was misschien al ter sprake gekomen in de godsdienstles, van Marx, Fromm en Aristoteles hadden de Knokse studenten veel minder kaas gegeten. Al

snel werd de leerschool van de universiteit aangevuld met de leerschool van het leven in Gent.

Het vrije leven beviel me zo, dat enige paniek me overviel toen de Kermis neerdaalde op het Gentse Sint-Pietersplein. Dat – zo weet elke student in Gent

– is het moment dat ‘den blok’ begint. De woorden van mijn vader gonsden door mijn hoofd: “als ge der niet door zijt, dan kan je met je ‘stutte-doze’ naar de fabriek”. Een ding was zeker, ik moest hier volgend jaar terug zijn. De studieperiode brak aan. Twee maanden lang bloed, zweet en ook wel een traantje. 1200 pagina’s kunstgeschiedenis was de uitschieter, maar gemiddeld telde een cursus toch makkelijk een 250 a 350 pagina’s. Ik wist meteen wat blokken was. En dat het pittig was. Dat jaar waren er geen drie maanden vakantie, maar in oktober was ik weer in Gent. Het jaar erop leek wat op het vorige en ik besliste om het jaar erop de master cultuurwetenschappen te volgen. Daar heb ik het onderzoekvirus te pakken gekregen. Toen ik daar in 2000 afstudeerde, wist ik één ding: ik wilde onderzoeker worden. Ik besloot dan ook om nog een postmaster te volgen: Ontwikkelingssamenwerking - politiek en conflict. Ik heb er fantastische docenten ontmoet, docenten die ik doorheen mijn carrière later terug zou tegenkomen.

Nadat ik in 2001 afstudeerde, wou ik – de woorden van mijn leermeester Jan Blommaert indachtig – dat de investering van de samenleving in mijn opleiding ten goede zou komen van de samenleving. Na een poosje in de integratie -en minderhedensector gewerkt te hebben, heb ik toen met een grote groep vrijwilligers Kif Kif, het eerste interculturele online platform mee vorm gegeven. In enkele jaren tijd slaagden we erin hiervan een maatschappelijke kracht te maken. Het platform was een springplank voor veel geëngageerd talent. Velen die toen mee aan de kar trokken zijn

nu gevierd auteur, journalist of theatermakers. Eentje is zelfs ondervoorzitter van een politieke partij geworden. Bij mij brandde meer en meer het onderzoekersvuur. Ik had toen al twee boeken geschreven en wou meer de academische toer op. Jan Blommaert, destijds prof. Afrikaanse talen aan de UGent, zat nu aan de Nederlandse universiteit van Tilburg en hij moedigde me aan om voor de geboorte van mijn eerste kind een doctoraat te schrijven. Op zijn aansturen besloot ik om dat doctoraat te schrijven. Zo gezegd, zo gedaan en in 2012 verdedigde ik – toen kersverse papa van een dochter van 9 maanden - met succes mijn doctoraat voor een negenkoppige jury. Het werd meteen ook als boek gepubliceerd en ik begon les te geven op het Rits in Brussel. Was ik toch aan de filmschool beland, zij het in een andere hoedanigheid.

In 2015 had ik de kans om samen met mijn promotor en een internationaal team aan de universiteit van Tilburg de opleiding Online Culture: arts, media and society op te bouwen. Een kans die ik met beide handen vast-

gegrepen heb. De opleiding is vrij uniek, niet alleen in Nederland maar in de wereld. Het vertrekt vanuit de vaststelling dat digitalisering niet louter technologisch vraagstukken met zich meebrengt, maar ook sociale, culturele en politieke. De technologieën maken niet alleen communicatie mogelijk, ze veranderen ook die communicatie. Denken we maar aan het gebruik van emoji's om de ironie te onderstrepen van onze sociale media posts, of om onze gevoelens kracht bij te zetten in een Whatsapp berichtje. Het gaat natuurlijk veel verder dan dat. Opeens kunnen we communiceren met mensen uit alle hoeken van de wereld, consumeren we informatie uit nog andere hoeken en geven we – zoals bleek in het vorige Coronajaar – online les.

Als de technologie verandert, dan verandert de samenleving. Die samenleving is al heel lang niet meer 'de Belgische' of 'de Vlaamse' samenleving. Weinigen leven hun leven nog louter lokaal: met zijn allen leven we in een door en door geglobaliseerde wereld. De coronapandemie maakt dat nogmaals duidelijk. Onze wereld is sterk verbonden. Niet alleen komen onze mondkmaskers uit China, of blijkt nu dat heel wat van de goederen die we dagelijks gebruiken via het Suezkanaal passeren, ons lot als mens en mensheid is verbonden met elkaar. Als we er niet in slagen om de hele wereld te vaccineren dan mogen we er gif opnemen dat we Corona nooit helemaal onder knoet zullen kunnen houden. Ook het klimaat en alle uitdagingen die technologie met zich meebrengt, zijn enkel oplosbaar op globale schaal. Meer nog, zelfs de meest rabiate nationalistes zijn vandaag translokaal georganiseerd. Die verstremgeling tussen het lokale en het transnationale, en de rol die digitalisering daarin speelt maakt dat de hele wereld mijn onderzoekveld is. En zo komt een jongetje uit Westkapelle opeens in de wereld te staan. Dat had ik nooit kunnen dromen toen ik 25 jaar geleden hunkerend naar de toekomst de poort van het Sint-Jozeflyceum uitliep.

Ico Maly

De WARMSTE WEEK

Eind november werden ook op onze school de metalen vlammetjesbuttons t.v.v. **De Warmste Week** verkocht. 'Kunnen zijn wie je bent' was dit keer het motto van de campagne. De opbrengst op school bedroeg ruim 100 euro.

In het begin van de paasvakantie bezochten de leerlingen van het vijfde jaar Berlijn. Enkele impressies...

Wat ik me vooral herinner is de escaperoom omdat die zeer tof was en omdat we het maar net op tijd hadden gehaald. Ik had niet verwacht dat er zoveel geschiedenis dichtbij Berlijn gebeurd was. Ik dacht dat ik het fietsen niet leuk ging vinden, maar dit viel zeer goed mee en het was met een leuke gids. De reis was zeer goed in elkaar gezet. *(Mathieu De Vriese)*

Wat ik me vooral herinner is de sfeer van de groep. Ik vond het leuk dat we vooral hebben gefocust op het rondwandelen in de stad. We hebben op drie dagen veel gezien van Berlijn. Het concentratiekamp was ook zeker een meerwaarde om eens gezien te hebben. Voor mij was vooral de combinatie van een toffe groep en een mooie omgeving die me is bijgebleven. *(Julie François)*

Ik vond de avondwandelingen en het vrij rondlopen in een onbekende stad het leukste. Ik vond het goed dat we niet veel tijd over hadden en dat onze planning mooi gevuld was. De escaperoom was heel tof. Wat mij vooral is bijgebleven is de groepssfeer. *(Lucca Leyden)*

Ik vond Berlijn een heel leuke reis. Alle activiteiten waren goed gekozen en iedereen leek het naar zijn zin te hebben. We leerden de leerkrachten ook eens kennen buiten onze school, wat ook interessant was. De leukste activiteit vond ik de zoektocht, iedereen zocht goed mee en had zo zijn eigen taak. Op die manier Berlijn verkennen was echt plezant. In de middag kregen we

de vrijheid om zelf ergens te gaan eten, wat ook fijn was. Had niet verwacht dat ik er zo enthousiast over zou zijn. De organisatie was echt super!

(Renée van Heijningen)

Ik vond de fietstocht zeer leuk en interessant. Ik vond het ook zeer aangenaam dat we bijna altijd alleen mochten gaan eten. Ook het concentratiekamp vond ik zeer interessant en ik ben blij dat we dat ook gedaan hebben. Het was dan ook goed gedaan om ons een stukje van die film te tonen. De communicatie van waar we wanneer moesten zijn etc. verliep ook heel goed. We hebben soms wel wat lang moeten wachten (bv. voor het hotel of na de fietstocht), maar voor de rest vond ik het zeer leuk en goed georganiseerd! *(Emile Willems)*

Ik vond het een heel leuke reis, wel jammer dat we lang op de bus moesten zitten. Het concentratiekamp vond ik heel interessant en is het meest bijgebleven, want we kregen veel zinvolle informatie. De kamers vond ik ook nog ruim en gezellig, juist jammer van de Fransen en dat we zo rap stil moesten zijn. Het zou leuk zijn mochten we één avond buiten nog iets mogen doen. Er was wel een leuke variatie van activiteiten, ook met een escaperoom. *(Amélie De Zutter)*

SPORT -DAG

Op donderdag 23 september 2021 was er de jaarlijkse sportdag voor de leerlingen. De derdes gingen wakeboarden, kneeboarden, waterskiën en mountainbiken in Lakeside Paradise, de vierdes kregen een duik- en snorkelinitiatie, gevolgd door boogschieten, paintballen of

kajak in Transfo Zwevegem. De vijfdes gingen indoor skiën of snowboarden, gevolgd door paintball in Ice Mountain in Komen, de zesdes maakten een kajaktocht op de Leie, van Drogen naar Gent.

NIEUWSFLASHES

Op 9 september vierden we in de Margaretakerk de start van het nieuwe schooljaar; het pastoraal jaarthema is 'de kracht van verbinden'.

Op 14 en 16 september trokken de vierdes naar het Zwin, een wetenschappelijke excursie met biodiversiteitsonderzoek van planten en zoutwaterdieren.

Op 4 oktober vond de startvergadering van de leerlingenraad plaats.

Op 16 november woonden de leerlingen van de derde graad in Scharpoord de toneelvoorstelling 'John & Jane' bij, over twee jonge mensen op hun zoektocht naar 'wie ben ik?'

Op 8 februari beleefden de leerlingen van de tweede graad een cultuurdag, georganiseerd door cultuurcentrum Scharpoord, met tal van actieve, creatieve workshops

Op vrijdag 18 februari trokken de zesdes naar Brussel; de geplande bezoeken (o.a. aan het parlement) van de excursie vielen wel wat in het water door de stormwind...

Op vrijdag 11 maart vierden de zesdes hun 100-dagen.

Onder grote belangstelling kon op 18 maart de infoavond 'Ik Word Student' doorgaan. De heldere uiteenzetting van de structuur van het Hoger Onderwijs door mevr. Isabelle Lansweert, aangevuld door de

boeiende en genuanceerde ervaringen van een panel van acht gedreven oud-leerlingen konden de aanwezige vijfdes en zesdes en hun ouders bijzonder boeien.

🚨 Op 30 en 31 maart bezochten de vierdes Keulen (foto hiernaast) en op 31 maart waren onze derdes in Amsterdam op excursie.

🚨 Op woensdag 27 april hield onze school na twee jaar onderbreking weer een heuse info-namiddag voor geïnteresseerd leer-

lingen en hun ouders, met het oog op het volgende schooljaar.

🚨 Op dinsdag 10 mei trokken de zesdes naar de Franse Opaalkust voor een geologische excursie (foto hieronder).

🚨 Op woensdag 4 mei waren er op school workshops 'Te Gek' voor

de zesdes omtrent geestelijke gezondheidszorg.

🚨 Op 17 mei vond de PAARS-CAMPAGNE plaats, op de internationale dag tegen homoen transfbobie.

🚨 Op 3 juni was er op initiatief van enkele leerlingen een steunactie voor kin-

deren getroffen door de oorlog in Oekraïne. Ze stelden een tentoonstelling 'Kinderen in Oorlogstijd' samen en organiseerden een tombola, een veiling van kunstwerkjes geschonken en gemaakt door leerlingen van onze school, en zelfs Oekraïense dessertjes, brachten wat geld in het laatje voor het goede doel.

Maskers

Het nieuwe vak Art in de meeste richtingen van het 3de aso heeft ook een creatief luik. Een les over commedia dell'arte was een mooie aanleiding om maskers te maken zoals gebruikt in dit beroemde Italiaanse theaterspel uit de 16de, 17de en 18de eeuw. Rita Rosson, lerares Art

KELLY TILLEMAN
directeur IVF-labo UZ Gent

(SiJo wet..-wisk. 1994-'95)

Hoi iedereen,
Beste – ja, ik weet eigenlijk niet goed voor wie ik dit stukje allemaal schrijft – leerlingen, oud-leerlingen (zouden er van 'mijn jaar' Schakel nog onder ogen krijgen?), leerkrachten (hoeveel zouden er nog lesgeven van wie ik ook les van gehad heb?) en oud-leerkrachten, ouders, sympathisanten ... Maar misschien moet ik vooral voor de leerlingen, in het bijzonder voor die van het zesde jaar schrijven.

Dus, hey Gen Z ☺

Straks gaan jullie een keuze maken om verder te studeren of om het werkveld in te trekken. Ik wens jullie daarbij veel succes, want een keuze maken is altijd een beetje 'stressy'. Ik ben ervan overtuigd dat je 'gut feeling' je zal brengen waar je moet zijn. Ikzelf was destijds overtuigd: het ging en het zou bio-ingenieur worden, meer bepaald in de cel- en gentechnologie. Als voorbereiding was ik zelfs in september in Gent een zomercursus wiskunde gaan volgen. Ik was geen slecht student, maar de snelheid waaraan die mannen daar integralen oplosten deden mij twijfelen of ik wel goed genoeg zou zijn. En dus kwam ik thuis en vertelde dat ik toch niet zeker was ... - wat nu? Kelly was natuurlijk naar geen enkele infodag geweest, want

ze was zóóóó zeker van haar stuk... Dus dan maar naar het adviescentrum in Gent. Daar vertelden ze me dat er ook een richting biotechnologie was, iets wat zeer dicht tegen die cel- en gentechnologie lag;

dat kon je destijds wel pas kiezen in de licentiaatsjaren (de masterjaren van nu) en dus moest ik een kandidatuur (bachelor) kiezen. Aangezien mijn vriendin Saskia voor scheikunde koos, heb ik dat dan ook maar gedaan. En wat een plezier hebben we niet gehad in die richting, én in de studentenclub én in de Pallieter in de Overpoort, én in het stamcafé van de Chemica, en ik schreef wist-je-datjes in Het Pipetje (het boekje van de Chemie) en ik hielp kerstrevues in elkaar steken, en als het zover was, ging ik wel ook hard studeren!

Het waren vier prachtige jaren; ik heb me zó gesmeten, zowel in het studentenleven als op de boeken en zo ben ik dus kandidaat in de Scheikunde en licentiaat in de Biotechnologie geworden. Veel van mijn thesisgenoten gingen daarop doctoreren, maar ik had nog niets beslist, 'gewoon werk zoeken zeker?', dacht ik. En dus begon ik te solliciteren. Uiteindelijk kon ik als onderzoeker starten aan de Universiteit van Antwerpen en zo rolde ik in de research en begon ik toch aan een doctoraat. Na twee jaar veranderde ik van koers en keerde terug naar de UGent - niet dat ik geen resultaten boekte in Antwerpen, het was meer een gemis aan mijn Alma Mater en het feit dat ik elke dag drie uur openbaar vervoer moest ondergaan. Ik behaalde mijn doctoraat aan de UGent in *biomarker*-onderzoek in inflammatoire artritis onder het promotorschap van Dieter Deforce en haalde een postdoctoraal mandaat binnen bij het FWO. Op het labo waar ik werkte, kwam ik in contact met DNA-*fingerprinting* werk, want wij deden ook routineanalyses voor gerechtelijke zaken - we waren een beetje de CSI van België - en daar heb ik super interessante dingen gezien, bizarre ook; de mensen halen de grootste misdaden uit met de meest banale voorwerpen!

Ondertussen had ik in avondonderwijs mijn pedagogisch diploma behaald om les te kunnen geven. Ooit zou ik misschien wel eens naar het onderwijs gaan want ik gaf af en toe eens les aan de unief en begeleidde ook practica en ik was graag bezig met stagiairs enz... We werkten ook samen met andere onderzoeksgroepen en zo kwam ik in contact met Petra De Sutter van de dienst fertiliteit. We hadden een aantal projecten lopen waar wij het moleculair en biochemisch werk voor hen deden. Petra was op

zoek naar iemand om de erkenning van de bank voor reproductieve cellen en weefsel binnen te halen. Een echte academische carrière (lees: professor worden) streefde ik niet na en dus was het tijd om iets anders te gaan doen en zo begon ik dertien jaar geleden in het UZ Gent te werken als kwaliteitsmanager op de afdeling fertiliteit en werd dossiervreter voor de overheid, procesverbeteraar en ook een beetje onderzoeker in het veld van de fertiliteitspreservatie. Een zeer toffe en variërende job waar ik de mogelijkheid kreeg om een internationaal netwerk uit te bouwen en waar ik heel interessante mensen heb leren kennen. Zo van die échte toppers die dikke 'kloefers' van boeken geschreven hebben....Mister Palermo *himself*, die de eerste échte intracytoplasmatische sperma-injectie (ICSI) heeft uitgevoerd...een toffe pee ☺ Ook Louise Brown, de 1e IVF baby ooit heb ik ontmoet: ze heeft haar 40e verjaardag gevierd op de meeting van de Belgische vereniging voor fertiliteit, een heel toffe madam; ik durfde niet met haar op de selfie (too much respect) maar ik heb wel met haar gepraat én op de dansvloer gestaan ☺).

Ondertussen ging de directeur van het IVF labo met pensioen. Ik solliciteerde voor die functie en sinds een viertal jaar heb ik nu

het geluk om elke dag met negentien fantastische embryologen te werken die met veel zorg en precisie gameten en embryo's manipuleren.

Sommigen zouden zeggen dat ik 'het gemaakt heb', alleen voelt dat zo niet aan. Dit kleine relaas is dan wel in de ik-vorm geschreven, maar wat ik bereikt heb is het resultaat van het werk van velen, van mensen die in mij geloofden, niet alleen in het professionele leven, maar evenzeer van vrienden en vriendinnen en van mijn ouders natuurlijk, én ik had het geluk om op de juiste plaats te zijn op het juiste moment. Hierboven staan de successen, een relaas over de mislukkingen zou veel langer zijn ;-)

Mijn eigen dochter start straks aan de UGent en dus schrijf ik dit niet alleen voor jullie maar misschien ook voor haar: stippel alles niet té veel uit, hou je ogen open en durf eens te springen... Het is een beetje zoals op het perron van een station staan: er passeren allerlei treinen en soms stopt er eens eentje aan jouw perron en dan is het aan jou om er op te stappen. Je hebt ook mensen die van de ene trein op de andere springen, maar dat is nooit mijn dada geweest; ik ben eerder geduldig en zie wel wat er op mijn weg komt. Zelfs nu sta ik nog altijd op een perron en wie weet stopt er nóg eens een trein... Wie weet ga ik ooit toch lesgeven... Of iets anders doen... Er zijn zoveel mogelijkheden! Ik wens jullie heel veel succes, wat je ook doet: je gaat dat goed doen en als er al eens iets niet lukt, dan heb je wel iets geleerd *along the way*. Wees vooral een fijn persoon en smijt je in het leven: het sociale én het professionele!

Groetjes,
Kelly Tilleman (van Gen X ☺)

Nog een tip: Fail forward: een mega inspiratie van Mr. Denzel Washington : <https://www.youtube.com/watch?v=HuCKRRWjzVE>

On s' éclate à PARIS !

Le mercredi

Paris est le cœur de la France et l'une de mes villes préférées. Grâce à l'atmosphère de groupe agréable et aux nombreuses qualités de la belle ville, c'était un voyage à ne jamais oublier !

Notre voyage a duré quatre jours, mais le mercredi est

celui dont je me souviens le plus. Nous avons commencé la journée tôt, car il y avait un trajet en bus d'environ quatre heures devant nous. En un rien de temps, nous sommes arrivés à l'hôtel où nous avons pu déposer nos bagages lourdement chargés.

Après avoir mangé, nous avons pris le métro jusqu'à la Place du Trocadéro. Le gigantesque réseau de métro souterrain m'a énormément fascinée. Cependant, il ne fallait pas être distrait, car nous

étions toujours effrayés lorsqu'un camarade (moi y comprise) ratait le métro et devait l'affronter tout seul. Une fois arrivés, nous avons pu commencer notre merveilleuse promenade à partir de la Tour Eiffel. Nous sommes passés devant le quai Branly et son magnifique jardin. Puis nous avons passé l'église orthodoxe connue pour ses dômes dorés et après l'Hôtel des Invalides.

Enfin, nous sommes arrivés au Musée Rodin, qui a également laissé une grande impression. Les sculptures du plus grand sculpteur français de tous les temps nous ont coupé le souffle !

Lors de notre temps libre dans le quartier de Montparnasse, nous nous

sommes bien amusés malgré la forte pluie. Nous n'avons pas pu résister à l'envie de nous arrêter au Bon Marché. Puis un dîner agréable avec tout le groupe nous attendait. Après cette longue journée, nous avons fortement apprécié notre pizza chez Pizza Pino.

Nous avons terminé la journée en escaladant le gigantesque bâtiment de la Tour Montparnasse. Au sommet, nous avons profité de la vue imprenable et avons vu la Ville Lumière prendre vie.

Manon Baert

Le jeudi

Bien que j'aie adoré les autres jours, le jeudi a été mon jour préféré de tout le voyage. Tout d'abord on a commencé cette belle journée avec un bon petit-déjeuner très copieux. Après ce délicieux repas, nous sommes vite allés dans notre chambre pour enfiler nos manteaux et mettre nos chaussures et... en route!

Après avoir pris le métro, nous avons commencé notre grande promenade à travers la belle coulée verte vers la Bastille. Dès que j'ai vu dans notre livret de programme que nous avions l'intention d'aller dans le Marais et les Halles, j'étais très excitée! Ce sont mes endroits préférés où je vais toujours avec mes parents. J'ai donc aussi vraiment apprécié cela pendant notre voyage scolaire, c'est un lieu où il y a plein de choses à faire.

Ensuite, après notre petit tour dans le Marais et après notre temps libre, nous nous sommes rassemblés aux Halles à 14h00. Une fois tous réunis, nous

sommes partis pour une magnifique promenade vers *Les vedettes du pont neuf*. Puis, dans l'après-midi, nous avons pu profiter d'une vue merveilleuse et exceptionnelle de Paris sur le bateau. J'ai regretté que le temps soit si mauvais, car je pense que s'il avait fait plus beau, la vue aurait été encore meilleure. Ensuite, nous sommes descendus du bateau et avons ajouté un nombre considérable de pas à notre podomètre. On a découvert l'Île de la Cité. Vers le Louvre nous sommes arrivés au Palais Royal. Enfin,

à 18h00 nous avons pris le métro pour rentrer à l'hôtel. Tout le monde s'est préparé et à 20 heures, nous avons eu un dîner libre. C'était une merveilleuse soirée!

En bref, ce fut un voyage mémorable avec un groupe extrêmement soudé que je considérerai toujours comme mes amis. Un voyage qui tiendra une place dans mes souvenirs et dans mon cœur à l'éternel. Merci beaucoup pour tout!

Serena Rinalducci

Le vendredi

Le vendredi 1er avril était l'avant-dernier jour de notre voyage et il y avait beaucoup de choses à faire ! Notre journée a donc commencé à 7h10. Sans blague ! Nous avons dû sortir de notre nid très tôt. Il y avait plusieurs petits yeux au petit déjeuner : tous fatigués de tout le plaisir que nous avons déjà eu pendant deux jours! Malheureusement, les dieux du temps n'étaient pas de notre côté.

Tout d'abord nous avons pris le métro et nous sommes partis en direction du quartier de Montmartre où nous avons admiré le Moulin Rouge, le Sacré-Cœur, les moulins, la place du Tertre. Ce que je trouve personnellement un très beau travail est Le mur des je t'aime.

Puis on avait du temps libre pour manger et faire du shopping. Serena et moi, véritables accros du shopping, avons pris

notre repas en route et nous sommes promenées dans la rue commerçante des Champs-Élysées.

Vers 13h30, le groupe s'est rassemblé à l'arrêt de métro, puis nous avons pris le métro jusqu'à la rive gauche : Quartier latin, Saint-Germain-des-Prés et Luxembourg. Nous sommes passés devant de nombreux endroits célèbres de Paris, par exemple le Jardin du Luxembourg, l'Eglise Saint-Germain-des-Prés, l'Eglise Saint-Sulpice et le Panthéon.

Ensuite, vers 16h10 nous sommes retournés à l'hôtel pour que nous puissions manger quelque chose rapidement. Enfin, pour notre dernière soirée, nous avons tous mis nos

plus belles tenues, nous nous sommes coiffés et maquillés. Car ce soir-là, les professeurs avaient une surprise ! Nous étions tous très impatients et le groupe bruyant est parti pour le concert de ... Benjamin Biolay ! Cet homme a surpris chacun d'entre nous. En effet, c'était un concert original avec beaucoup d'ambiance et vraiment quelque chose que nous allons retenir de notre voyage de fin d'année. Bref, c'était une belle fin de journée avec de la neige et de la pluie.

Alix Claeys

Le samedi

J'ai vécu tellement de belles choses amusantes au lycée. Une de ces choses est le voyage à Paris. C'était un voyage incroyable que je n'oublierai jamais. Le dernier jour a été particulièrement mémorable pour moi.

Tout a commencé avec notre dernier petit-déjeuner, que nous avons pu savourer pour la troisième fois. Puis nous sommes allés au Musée d'Orsay. C'était un merveilleux musée. Vous pouvez tout voir là-bas : des statues, des peintures et de vieux meubles. Il y avait aussi un café dans le musée. Même le café ressemblait à une œuvre d'art ! Je n'étais jamais allée dans un aussi beau musée, c'était donc définitivement mon point culminant du voyage.

Ensuite, nous avons fait une promenade de l'Eglise Madeleine à l'opéra Garnier. Après cela nous avons marché de l'opéra Garnier aux Galeries Lafayette. C'était une très belle promenade. Le temps était aussi bien meilleur que les autres jours. Après, nous avons visité les

Galeries Lafayette. Nous y avons regardé le dôme ensemble : la vue était magnifique ! Puis nous avons eu du temps libre : nous avons pris le déjeuner là-bas et après, nous avons fait du shopping dans différents magasins.

Ensuite, nous sommes allés à la Bibliothèque François Mitterrand. J'ai été étonnée par la taille de la bibliothèque. Finalement, nous avons fait une petite promenade au Parc de Bercy. Là, nous avons chanté notre chanson d'adieu « Comment est ta peine » de Benjamin Biolay. C'était l'adieu à un très beau voyage!

Charlotte Callant

Meeuwenprinses

Op zaterdag 27 november 2021 signeerde Jan Beirens in de Knokse Standaard Boekhandel zijn nieuwste boek 'Meeuwenprinses', een bizarre psychologische en filosofische allegorie over wat we allemaal meemaken in de huidige troebele tijden. Ik ontmoette er ook zijn zoon Ben Beirens, oud-leerling van onze school. Hij is print- en textieldesigner van beroep en stond in voor de kaft- en tekstillustraties van het boekje, een reeks collages waarin de zee en, hoe kan het ook anders, meeuwen prominent aanwezig zijn.

Yves Dekimpe

ROMEIN OP SCHOOL

We hebben hem een tijdje moeten missen, maar dit jaar was hij er weer : Bernard Van Daele, beter bekend als ‘de Romein op school’, die aan de hand van de complete uitrusting van een legionair de leerlingen het (ook letterlijk) zware leven van zo’n Romeinse soldaat aan den lijve laat voelen.

Aan de Olympiade Latijn namen in Vlaanderen ongeveer 600 leerlingen deel. De finale vond plaats in Antwerpen met 125 leerlingen. Zij moesten, net als in de 1ste ronde, een tekst van de grote redenaar Cicero vertalen in

vlot en aangenaam leesbaar Nederlands. Bryan Vermeulen uit 5 Latijn-Wiskunde kroonde zich tot een van de zeven laureaten en werd geselecteerd voor de Europese Olympiade in Italië. Die laatste kon echter wegens Corona niet doorgaan, maar 'ter compensatie' krijgen de zeven laureaten in september een culturele reis naar Italië aangeboden. Op de foto : Bryan Vermeulen (links) en enkele van de andere laureaten.

POLITIEK DEBAT OP SCHOOL

Politiek bepaalt je leven van vandaag en morgen. Om onze jongeren bewuster te maken van politiek organiseerden we in februari een politiek debat op school voor onze leerlingen van de derde graad.

Van elke Vlaamse partij die vertegenwoordigers heeft in het parlement nodigden we een parlements lid uit voor een debat, rond thema's die de actualiteit beheersen en die ook behoren tot de leefwereld van jongeren. Het politiek debat werd in goede banen geleid door Ben Crabbé, die we hiervoor zeer dankbaar zijn. De namiddag werd voorbereid in de lessen en leerlingen konden vooraf al een stem uitbrengen op een aantal stellingen.

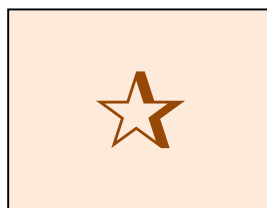
Tijdens het debat kon iedereen vragen stellen en soms mondde dit uit in verhitte discussies. Op het einde van de namiddag werd opnieuw gestemd en daaruit bleek dat Open VLD (met Jasper Pillen) en het Vlaams Belang (met Kurt Ravys) het meeste leerlingenhartes voor zich hadden kunnen winnen.

Diederiek Vermeersch, organisator

Jasper Pillen (VLD) – Isaura Calsyn (Groen) - Hannelore Goeman (Vooruit) – moderator Ben Crabbé – Natalie Eggermont (PVDA) – Kurt Ravys (VB) – oud-leerlinge Cathy Coudyser (NVA) – Joachim Coens (CD&V)

OPGEFRISTE KLASLOKALEN

Nadat in de zomervakantie het voormalige informaticalokaal al opgefrist en met hip meubilair uitgerust werd (en tot ‘babbelbox’ omgedoopt) kregen drie klaslokalen als stageproject een *makeover* door leerlingen van het VTI Brugge. Ze legden er laminaat en herstelden en verfden de wanden en het houtwerk van de vensters. Ze startten na de herfstvakantie, telkens twee dagen per week, en even na de kerstvakantie werd de laatste hand aan het fikse karwei gelegd. Het resultaat mag gezien zijn !

DE ECONOMISTEN VAN HET ZESDE ONDERNEMEN!

Voor het tweede jaar op rij kregen onze leerlingen uit het zesde middelbaar de kans om zelf een minionderneming op te richten. Ze kozen voor kledij, decoratie & events. Marketing gebeurde vooral via sociale media: zoek maar eens via Instagram naar lumos candles, froggie clothing of authorised.

Op school werd een frietjesmiddag georganiseerd door LAD Eventing. De leerlingen gingen hier gretig op in & dankzij de helpende handen van 3A lukte het om alle bestellingen tijdens de middagpauze te leveren. Oef! Kledij was dit jaar erg populair. Froggie Clothing koos voor een stoere baggy look in het zwart met leuke witte prints van hun kenmerkende kikker.

De boys van Authorised kenden enkele teleurstellingen: een drankauto-maat of smoothiebar bleek niet haalbaar. Uiteindelijk lanceerden ze een hip trainingspak dat een schot in de roos bleek. Een tweede bestellingronde drong zich op. Binnenkort zullen ze een zomerlijn lanceren. Er zijn zelfs al plannen om volgend jaar verder te doen.

Lumos candles wou graag creatief aan de slag met zelfgemaakte kaarsen. Deze moesten duurzaam zijn & aangenaam geuren. Het bleek een zoektocht met vallen & opstaan maar uiteindelijk kwam er toch een mooi product op de markt.

Volgend jaar belooft opnieuw een mooi jaar te worden. De plannen werden voorgesteld in een heuse pitch. De jury was veeleisend maar enthousiast over de projecten: verse vis, snoep, pulls & sokken!

Xander Vanluchene, leraar economie

Curieuzeneuzendag

Om de potentiële nieuwe leerlingen uit het Sint-Bernardusinstituut wat te laten proeven van de vier studierichtingen in ons derde jaar organiseert de school een 'curieuzeneuzendag'. Gedurende twee lesuren kunnen vier groepen telkens opdrachten uitvoeren over taal, wetenschappen, economie en wiskunde. Op die manier verzamelen ze letters waarmee ze tot slot van

hun bezoek zoveel mogelijk lange woorden moeten vormen. Winnaar is de klas met het meeste lange woorden of het allerlangste woord. Enkele impressies van een gesmaakte dag :

EVY REYNAERT

(SiJo 6 Mod. talen – wet. 2001-2002)

HR-talent manager

Afgestudeerd aan SiJo in 2002... - en 20 jaar later blijkt dat wij die generatie zijn die alles heel snel heeft zien veranderen en dat wij dan ook de 'early adaptors' zijn. Van een GSM met bel - en sms-functie en Snake tot de huidige flitsende smartphone. Van zaterdagsavonden op de markt naar online gesprekken en FOMO door die *overload* aan sociale media. Van sport en cultuur in zalen naar Netflix en Apple TV thuis. Van een Gents kot zonder internet of laptop naar een werkomgeving waar e-mails dagelijks (soms te) veel tijd van je vragen.

En dan, 20 jaar na SiJo, zo'n onverwachte e-mail krijgen met het voorstel voor een 'echt' telefoongesprek - het verraste mij heel aangenaam en dus schrijf, of nee, typ ik nu met plezier iets neer... In 20 jaar is er heel veel gebeurd. Na een zesde middelbaar met een koffertje vol herinneringen (ik denk aan die trip naar Parijs, onze 100 dagen en mijn rol als Effie in het schooltoneel) en met die aangeleerde werkhouding met oog voor nauwkeurigheid en doorzettingsvermogen, liet ik Knokke-Heist achter om de Gentse universiteit en het daarbij horende studentenleven te ontdekken. Ik studeerde Pedagogische Wetenschappen met de optie Orthopedagogiek, een boeiende studie die mij in contact bracht met mensen die in moeilijke situaties een helpende hand kunnen gebruiken. Ik leerde na het overlijden van mijn mama in het eerste jaar letterlijk en op een zeer harde manier wat 'nie pleuje' betekende. Stages leerden mij de werelden verkennen van mensen

met een beperking, personen met een verslavingsproblematiek en kinderen in moeilijke opvoedingssituaties. Hoewel dit alles heel boeiend is en ik deze sector nog steeds een zeer warm hart toedraag, ging ik niet verder in de *social profit* en keek ik toch uit naar een job met nog steeds een menselijke toets.

Ik leerde tijdens mijn studententijd mijn echtgenoot kennen en verhuisde na mijn studies naar Leuven. Een job als consultant bij Randstad was mijn eerste job, eerst in Aarschot, vervolgens in Leuven. De match maken tussen bedrijven en mensen, zowel arbeiders als bedienden was mijn taak. Dit deed ik vier

jaar en in 2011 kreeg ik een opportuniteit aangeboden bij Komatsu Europe International te Vilvoorde, een Japanse wereldspeler op het vlak van constructie -en mijnbouw-machines. Daar werk ik nu als HR Talent Manager. Als verantwoordelijke sta ik in voor de rekrutering van bedienden en managementfuncties, *training & development*, *succession planning*, *corporate social responsibility* en interne communicatie. Daar-

naast ben ik ook het eerste aanspreekpunt voor alle Japanse (en andere) expats in onze organisatie. Ik volg er het reilen en zeilen op van een 440-tal medewerkers in Europa en het is een job die mij vandaag nog steeds zeer veel voldoening geeft. Ik werk in een internationale omgeving die constant in beweging blijft, waar innovatie centraal staat en die mij al een groot stuk van de wereld heeft laten zien, waaronder Japan, uiteraard!

Onlangs vierden wij ons 100-jarig bestaan wereldwijd. Het werd een jubileumjaar dat wij met plezier, (maar toch ook met zweet en tranen) hebben omgezet in officiële vieringen, boomplantacties en een spetterend personeelsfeest. (Het was die knaldrang van 2021!)

Momenteel woon ik in Bierbeek, zo'n kwartier rijden van Leuven, samen met mijn echtgenoot Hans, onze vierjarige dochter Nora en onze 16-jarige ragdollkat Moyna. We bouwen onze droomwoning naar een zeer strak ontwerp waarvoor wij architectenbureau DMOA carte blanche gaven. Het is er in de landelijke omgeving steeds tot rust komen. Al keren wij nog maandelijks een keertje terug naar de kust, bijna niet bewust...

2020 en 2021 waren vreemde jaren, maar dankzij (!) Covid kregen we de kans om stil te staan, te relativieren en te beseffen waar het eigenlijk echt om draait. En het leert je ook om in te zien dat 20 jaar zo voorbij is...

Evy Reynaert

Terug van weggeweest :

het schooltoneel

In 2009 viel met ‘Harten Troef’ het doek over 28 jaar schooltoneel door de zesdes van het Sint-Jozefsslyceum. Daarna volgden een reeks van schoolshows met sketches, muziek, dans en acts allerhande, tot gedurende de drie voorbije schooljaren de show, elk in verschillende fasen van ontwikkeling, afgelast moesten worden, twee wegens Corona.

De vraag drong zich toen op of het nog wel zin had om in september nóg maar eens iets op het getouw te zetten zonder zeker te zijn dat alle tijd en moeite (en

centen) niet wéér in het niets zouden verdampen. Zelf wilde ik maar al te graag iets op de planken zetten – maar wat? Een heuse show viel meteen buiten de ‘veilige zone’ van voorzichtigheid en onzekerheid over mogelijke coronabeperkingen. Maar ook in het licht van de problemen die ik bij de laatste schoolshow ondervond, betwijfelde ik de haalbaarheid ervan. In die show was toen al duidelijk geworden dat de zesdes weliswaar enthousiast waren om de sketches te spelen, maar dat de andere leerlingen van de school én zelfs de meeste collega’s niet langer stonden te springen om muziek, dans of andere capriolen ten beste te geven; het was zelfs zo erg dat ik voor een drietal tussenacts buiten de school moest gaan ronselen.

Dan maar terug naar een echt toneelstuk, zoals in de ‘goeie oude tijd’? Een van de vele toneelstukken die ik bij wijze van hobby uit het Duits vertaald heb, Hórváth’s ‘Glaube Liebe Hoffnung’, leek me wel geschikt. Het is een boeiend stuk over een jonge vrouw die probeert te overleven in de economische crisis van een kleine honderd jaar geleden. Een ernstig stuk met

een boodschap was hoe dan ook op z'n plaats: wij zijn tenslotte een aso- school en flauwekul is er al op overschot in de leefwereld van onze leerlingen – dat is alvast mijn mening. Maar dit stuk was ook om praktische redenen zeer bruikbaar voor een nieuw theaterproject: het is kort (32 pagina's), heeft maar één hoofdrol, één grotere bijrol, zestien kleine rollen en het biedt via de ondertitel 'een kleine danse macabre' ook ruimte voor een aantal figuranten. Dit alles zou ervoor zorgen dat de repetetijd van (bijna alle) spelers heel beperkt kon blijven, wat gunstig was in geval van ziekte, quarantaine, coronamaatregelen. Ik was oorspronkelijk van plan om het project ook voor een klein publiek te spelen – een klein aantal spelers genereert nu eenmaal geen groot publiek – en wel in het polyvalente gedeelte van de kerk van Westkapelle, waar een honderdtal toeschouwers plaats kunnen nemen op een telescopische tribune, die evenwel zóver uitschuift dat de overblijvende 'toneelvloer' erg klein wordt. Ter-

wijl toneeltechnicus Wout Govaert me ter plaatse de *ins & outs* duidelijk maakte, overwoog ik even om de tribune niet te gebruiken en de verschillende beuken, hoeken van de kerk als aparte speelvloeren te gebruiken en het publiek te laten meelopen met de spelers. Gezien de geschatte speeltijd van 70 minuten zou dit 'doenbaar' zijn voor het publiek. Maar dat waren zorgen voor later.

De grootste horde die het eerst moest worden genomen waren de leerlingen van het zesde jaar, de potentiële spelers. Die hadden in hun jaren in SiJo namelijk geen enkele schoolshow gezien, laat staan eraan deelgenomen. En iemand die het kon weten had me overigens gewaarschuwd dat de jongelui van nu niet meer in toneel geïnteresseerd zijn wegens te lang, te langzaam, te moeilijk. Hoe moest ik hen een toneelproject 'verkopen'?! Ik vond er niets beter op dan een pak mooie foto's van vroegere schooltoneelstukken in een powerpoint presentatie te verwerken, foto's van vroegere zesdejaars in prachtige kostuums en tegen mooie decors, foto's

waarop ze nu en dan zelfs enkele van hun leerkrachten konden herkennen. Zouden ze voor die kleurrijke verleiding vallen?

Tot mijn stomme verbazing gebeurde dat inderdaad – al was hun aanvankelijke enthousiasme na een week of twee al een stuk afgekald en bleven er van de 38 zesdejaars nog 28 over die effectief wilden spelen, goed voor 18 gesproken rollen en 10 figuranten. De 26 kleine rollen gingen vlot van de hand, maar niemand had de vrouwelijke hoofdrol en de minder grote mannelijke hoofdrol als eerste keuze aangeduid. Toen die na enig overleg bezet waren, konden de repetities beginnen. Met mondmasker. Wat uiteraard niet optimaal was naar uitspraak en mimiek toe. Maar zo moest het, lange tijd. Ruimtebesef aankweken was evenmin eenvoudig: nu eens repeteerden we in een leegstaand klaslokaal – nu ja, ‘leeg’ want het stond wel halfvol met ongebruikte schoolbanken en opgestapelde stoelen – dan weer eens achteraan in de studiezaal, en nu en dan in de akoestisch rampzalige sportzaal. Gehinderd door ziekte en quarantaineperiodes van deze en gene spelers en ook door een tijdelijke sluiting van de school – corona, weet u nog? – strompelden we door het stuk. We repeteerden op maandag, donderdag en vrijdag amper een half uur over de middag, en enkel op woensdag konden we ‘deftig’ want langer repeteren. Eigenlijk een peulschil als ik dat vergelijk met vroeger, toen we toneelstukken van 80 of meer bladzijden speelden en elke woensdagnamiddag en zaterdagvoormiddag ruim twee uren repeteerden en ook in de herfst-, kerst- en krokusvakantie doorwerkten. Los hiervan bleef het ook een hele tijd onzeker of we eind april wel zouden mógen spelen, want in het begin van het schooljaar was het allesbehalve duidelijk welke kant het met de coronapandemie op zou gaan, en was het best mogelijk dat net als de vorige twee schooljaren de telkens opgestarte schoolshow moest worden afgelast en alle reeds geïnvesteerde tijd en geld in rook opgingen.

Dat we ondanks alle beperkingen, problemen en onzekerheid de finish haalden, ligt uitsluitend aan het slimme concept dat beroepstheatermaker Reynout Dekimpe bedacht na enkele discussies (klaagzangen van mijn kant) over Geloof Liefde Hoop als schooltoneel. Gewend (gedwongen) als hij is om met zijn eigen theatercollectief een nieuw stuk quasi zonder budget te plannen, stelde hij voor om uit voorzorg omzeggens alle kosten van kostumering, rekwisieten en decor te vermijden door gebruik te maken van een verteller, die het publiek gewoon laat *horen* wat er op scène te

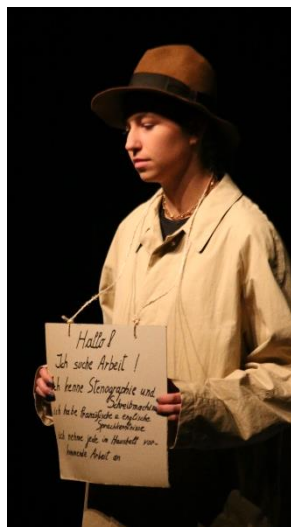
zien moest zijn, zonder dat die dingen werkelijk aanwezig zijn. Hoewel we intussen al enkele weken gerepeteerd hadden, herschreef ik daarom het hele stuk, waarbij ik de vele regieaanwijzingen uit het origineel toevees aan een extra ‘speler’, die weliswaar geen personage mocht worden, maar een koele, flegmatieke buitenstaander moest blijven. Het gebruik van deze verteller bood het bijkomende voordeel dat hij desnoods als souffleur kon optreden, of kon ingrijpen wanneer er tijdens de voorstelling iets fout zou lopen, en gezien de beperkte repeteertijd – we verloren maar eventjes zes weken omwille van corona – was dit zeker een veilig pluspunt.

Ongeveer rond die tijd raakte in Heist de nieuwe zaal Ravelingen min of meer afgewerkt, en deed Wout Govaert me het voorstel om dáár te gaan spelen in plaats van in de kerk van Westkapelle. Ik ging met hem de zaal bekijken, een lege betonnen ruimte waar we zelf de speelvloer en de plaats van het publiek konden bepalen. Die grijze omgeving paste naadloos bij het concept (en de inhoud) van Geloof Liefde Hoop, en ik koos daarom resoluut voor de nieuwe Ravelingen, temeer omdat ik wist dat ik voor het volle pond op Wout en z’n kompaan Bas Vermeille zou kunnen rekenen om de Ravelingen in een heus theatertje om te toveren, met belichting, klank, een speelfond, coulissen en een oplopende tribune met klapstoelen voor het publiek. Ik had al jaren met hen samengewerkt en ik kon wat theatertechniek betreft op beide oren slapen.

Toen in februari duidelijk werd dat onze verhoopte vertoningen effectief zouden kunnen en mogen plaatsvinden, besloot ik om het zeer sobere concept toch wat accenten qua kostumering te geven, al bleef ook dit sober met enkel wat hoeden en jassen om de armoedige omstandigheden van de personages aan te duiden. Eén uitschieter waren de echte Berlijnse politiejako’s zoals die in de Weimartijd gedragen werden; die huurde ik bij een theaterbedrijf in, hoe kan het ook anders, Berlijn. Met het einde in zicht was het ook tijd om een korte choreografie te bedenken en die met de figuranten te repeteren. Aangezien het stuk als ondertitel ‘een kleine danse macabre’ heeft, was een stukje choreografie wel op z’n plaats en ik inspireerde me wat op de houten figuurtjes uit de schilderijen van L. S. Lowry. Enkele figuranten zou ik verder gebruiken als paspoppen voor damesondergoed. Ook om de pauze aan te kondigen lag er iets weg voor de figuranten. Op afbeeldingen uit de periode van de economische crisis van

het einde der jaren 1920, begin der jaren 1930 zie je vaak mannen en vrouwen met een kartonnen bordje op straat staan waarop staat dat ze werk zoeken. Ik maakte vijf van die pancarten na met op de achterkant telkens één letter van het woord pauze. De werkzoekenden draaien achtereenvolgens elk hun bordje om.

Eenmaal zeker dat we mochten spelen was het ook de hoogste tijd om het decor gestalte te geven. Thuis in m'n garage met dakhout, isolatieplaten en verf aan de slag gaan, was dit keer geen optie; daarvoor restte te weinig tijd en bovendien waren de prijzen van dergelijke bouwmaterialen sinds enige tijd fiks de hoogte ingegaan. Maar in zijn theaterconcept had Reynout

ook hiervoor een oplossing gesuggereerd: gebruik lege drankbakken om de set aan te kleden. Na de zoektocht naar de zwarte drankbakken van fritz-kola, die ik in een Gents restaurant opgemerkt had en met hun Duitse naam en opschrift wel heel toepasselijk vond, kon ik in de paasvakantie op papier gaan puzzelen hoe ik die bakken tot ‘modules’ aaneen kon zetten om in verschillende combinaties achtereenvolgens een poort, een bureau, een parkhek en parkbank, een bed, een kast en de balie van een politiekantoor voor te stellen.

De laatste week van april was het dan tijd om in de nieuwe Ravelingen te gaan repeteren. De eerste avond waagden de meeste spelers zich nog niet zonder hun tekstboekje op de speelvloer, hoewel ik hard had aangedrongen om tijdens de paasvakantie grondig de tekst te blokken. Het was ook hun eerste contact met de eigenlijke verteller, die het hele stuk door aan de rand van de speelvloer achter een bureautje zit en de dialogen doorspekt met commentaar en aanwijzingen. Tijdens de repetities in de voorafgaande weken en maanden had telkens iemand anders of zelfs ik de tekst van de verteller voorgelezen; nu was het collega Björn Vercruysse wiens stijl en tempo ze gewoon moesten worden.

Na de koudwatervrees van de eerste avond verliepen de repetities de volgende dagen heel vlot en had ik zelfs weinig aan te merken op de doorloop

en op de generale repetitie. Ik had er het volste vertrouwen in dat de vertoningen op vrijdag en zaterdag goed zouden verlopen.

En ze verliepen ook erg goed. De productie was ten volle geslaagd, zoals ik kon opmaken uit de reacties die ik in de dagen daarna opving: hoe de figuranten met hun choreografietje erin slaagden om meteen de juiste sfeer van het stuk te scheppen, hoe origineel en efficiënt het sobere decor en het gebruik van de verteller waren, hoe goed de leerlingen gespeeld hadden, hoe duidelijk ze het stuk gestalte hadden gegeven. Een grote tegenvaller was evenwel het schaarse publiek. Wat de kaartenverkoop betreft hadden de meeste spelers het laten afweten: met de verkochte tickets kon niet eens de helft van de volledige zaalcapaciteit gehaald worden. Dat zette toch een ferme domper op het artistieke succes. Pijnlijk was het ook om achteraf te moeten horen dat nogal wat van de spelers niet eens hadden gewild dat hun eigen ouders kwamen kijken... Liever likes online dan live applaus...? Zielig, als dit inderdaad het geval is, want dan moet ik achter de titel van dit artikel 'Terug van weggeweest: het schooltoneel' wel de vraag stellen: ... maar voor hoelang?

Yves Dekimpe, regisseur

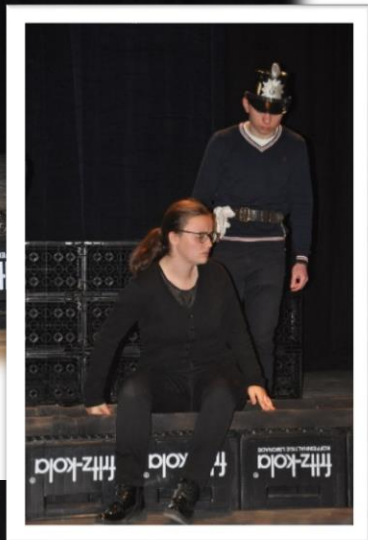

GELOOF LIEFDE HOOP

GELOOF LIEFDE HOOP

ROME-reis 6 Latijn 17-19 februari

Paus Leo XIII (1878-1903) vroeg ooit aan een bezoeker van Rome hoe lang hij al in de stad was. De reiziger antwoordde: "Twee maanden." "En wat vindt u ervan?" vroeg de paus. "Ik ken de stad nu wel," zei de man, waarop de paus sprak: "Mag ik u daarmee feliciteren? Ik ben hier inmiddels dertig jaar en ik krijg nu pas een vermoeden van wat Rome is."

Rome is de stad van Augustus en Michelangelo, van Bernini en Bruno. Van chaotisch verkeer, brede boulevards, populaire modeboetieks en intieme achterafstraatjes. Van protserige barok en ontroerende eenvoud. Van Kerk en van corruptie, van politiek en dolce vita. Rome is een reis door de tijd waarin iedere steen iets te vertellen heeft, is voor velen een balsem voor de ziel en in mijn geval een liefde voor het leven. Rome is een hectische stad, die vaak ergernissen oproept, met soms iets te veel mensen, maar laten we problemen in Rome niet wijten aan overbevolking. Toen er nog maar twee Romeinen waren, doodde de ene immers al de andere.

Op 17 februari stonden we om 7 uur 's morgens gepakt en gezakt in de luchthaven van Zaventem. Voor niemand van de leerlingen was het de luchtdoop, maar de reis verliep gelukkig turbulentieloos. Eenmaal voet gezet op Italiaanse bodem, ging het richting klooster, waar we zouden overnachten in sobere, maar heel verzorgde kamers. Een streng nonnenklooster, waar stilte bijna enkel door zang en gebed mocht onderbroken worden. Ook hier heeft Corona helaas hard toegeslagen. Toen we twee jaar geleden met de derdes in hetzelfde klooster verbleven waren er nog ruim 20 Zuster, nu nog.... 4.

Sinds 2007 gids ik verschillende keren per maand in Rome, en ik draag mijn klastitularis van dertig jaar geleden bij elke trip mee in mijn achterhoofd: overval leerlingen niet met data, maten en gewichten, dat is zoals een taal leren door in een woordenboek te lezen, maar laat hen luisteren naar een verzameling herinneringen en anekdotes van iemand die van dit land erg veel is gaan houden. Pas achteraf kun je meer gaan lezen over Italië, als de gebouwen, de beeldhouwwerken en de pleinen je fris voor de geest staan. Dan zal je Timmermans gelijk geven die geschreven heeft: "Italië is als de zee, hoe verder men er ingaat hoe dieper ze wordt....".

In de namiddag verlieten we het klooster voor een pittige en sportieve wandeling. We beklommen de 551 treden die ons leidden naar de koepel van de Sint-Pietersbasiliek waar we een prachtig uitzicht hadden over de stad, want in Rome geldt de regel dat geen gebouw hoger mag zijn dan de koepel van deze wereldberoemde basiliek. Na het bezoek aan de basiliek zelf gingen we naar de Galleria Borghese waar de leerlingen enkele prachtige beelden van Bernini konden bewonderen.

Na een rustige nacht – zo zijn onze zesdejaars ☺ - trokken we onder een stralende zon opnieuw de stad in. Startpunt was het Colosseum. Op geen plaats in de oudheid is meer bloed vergoten, van wilde dieren, gladiatoren en Christenen.

De bouw van het Colosseum lag ook aan de basis van het huidige conflict tussen Israël en Palestina. Via de boog van Constantijn, die verklaart waarom iedere leerling van onze school nog twee uur godsdienst per week heeft, trokken we via het Circus Maximus naar het vermaarde sleutelgat van de Aventijn. Tussen twee strak geschoren hagen in de tuin wordt je blik door het sleutelgat gezogen naar de koepel van de Sint-Pietersbasiliek. Zowel overdag als 's nachts, wanneer de koepel verlicht is, is dit een adembenemend spektakel. Op dat moment zie je ook drie landen: Italië, Vaticaan en Orde van Malta, net als het Vaticaan, een ministaatje binnen de miljoenenstad Rome. Vandaar ging het o.a. naar het Forum Romanum, waar elke gids met boeiende verhalen de puinhoop van stenen tot leven tracht te wekken, en de Capitoolheuvel, de plaats waar ganzen ooit Rome hebben gered van de ondergang. Op deze laatste heuvel liepen de leerlingen en de leerkracht een loopwedstrijd op de steile trappen van de Santa Maria Aracoelikerk. En zoals vaak haalde ervaring het van te enthousiast jong geweld ☺. Het Pantheon imponeerde vanuit wiskundig perspectief en dan was het even tijd

voor 'dolce far niente': het zalige nietsdoen op het Piazza Navona, het genieten van de prille voorjaarszon aan de Vierstromenrivier, het snuisteren in de prullariawinkels of het afbieden bij straatventers bij wie je toch altijd te veel betaalt. Ondertussen werden door Alec met een drone prachtige beelden geschoten, waarmee Juliette na de reis een prachtig filmpje maakte. Eten is voor Italianen een feest met vóór en na. Italiaanse aperitieven zijn zo populair dat heel wat mensen van bij ons er geen andere zouden kunnen

opnoemen, en na een heerlijke maaltijd was het ondertussen donker geworden en konden we de Trevifontein op zijn mooist zien. Eén muntje in het water werpen geeft je volgens de legende zekerheid over een terugkeer naar Rome. Wil je in deze stad de liefde van je leven ontmoeten, dan moet je er twee muntjes in gooien. En wie drie muntjes in de Trevifontein werpt, zal trouwen met een Romein! What happens in Rome, stays in Rome, maar in elk geval verdwenen heel wat muntjes in het water. Via de Spaanse trappen en de luxueuze en peperdure Via dei Condotti keerden we met stevige stap terug naar het klooster, waar de deur om 23.00u onherroepelijk dicht zou gaan.

Terwijl de begeleiders als een blok in slaap vielen, leek de nacht sommige leerlingen nieuwe energie te geven, maar iedereen was 's morgens op tijd op het ontbijt, de ene weliswaar iets beter gehumeurd dan de andere. De tijd was krap en het geplande bezoek aan Ostia werd vervangen door een bezoek aan enkele minder gekende plaatsjes in Rome. We eindigden de reis

met een luguber aspect van Rome. In de Santa Maria della Concezione, een kapucijnerkerk, bezochten we een bijzonder crypte: de zes kapellen zijn volgestouwd met beenderen, botten, knekels, ribben, wervels en schedels van 4000 kapucijnen die tussen 1528 en 1870 overleden; van de overblijfselen waren er prachtige, voor sommigen angstaanjagende, kunstwerkjes gemaakt. De reacties waren gemengd: sommige leerlingen vonden dat je dit niet kon doen met overledenen, anderen vonden het juist kunst, precies omdat het zoveel discussie uitlokt.

Voldaan van alle indrukken, en na een lekkere pastamaaltijd, keerden we terug naar het klooster, namen we afscheid van de gastvrije Zusters en trokken we naar de luchthaven.

De reis was kort maar krachtig. Rome heeft maar één nadeel: er is te veel te zien. Maar Rome loopt niet weg, met de symbolische daad aan de Trevifontein was het voor alle deelnemers duidelijk dat dit niet hun laatste reis naar de eeuwige stad was geweest. Hopelijk blijft deze uitstap diep in het hart en geheugen beklijven, verruimde het de horizon van de leerlingen en bracht het de klas inderdaad dichter bij elkaar. De directeur en ik waren alvast onder de indruk van de attitude en interesse van alle leerlingen.

Diederiek Vermeersch, leraar Latijn

PIET BAETE (SiJo 6 wet.-wisk. 1995-'96)
 auteur & 'statement analyst'

MIJN EERSTE MOORD

Ik was twaalf toen ik voor het eerst het bloed zag van een moordenaar. Het liep druppelsgewijs over het trottoir aan de rand van het Heldenplein in Heist-aan-Zee. Het was zaterdag 16 maart 1991 rond twee uur in de namiddag. Wellicht had ik die ochtend nog gevoetbald met de miniemen van Heist en zou ik in de namiddag bij mijn kameraad Anthony Nintendo gaan spelen. Maar het was anders gelopen die dag. Mijn pa was kort na de middag thuisgekomen met nieuws dat hij haast niet kon geloven. Hij had opgevangen dat er een jonge vrouw zou zijn vermoord in een appartementsgebouw aan het Heldenplein. Hij had geen zin in de worst met aardappeltjes en rode kool die mijn ma op tafel zette en wilde onmiddellijk met zijn eigen ogen zien of het nieuws klopte. Mijn moeder protesteerde, maar hij vond een bondgenoot in zijn jongste zoon, ik dus, die zijn jas al had aangetrokken.

'Komaan, papa, we gaan! Ik wil dat zien!'

Zo stond ik daar, geen kwartier later, op het trottoir aan het Heldenplein met een bloeddruppel tussen mijn voeten in. Ik keek om me heen en voelde me als een figurant in een chaotische misdaadfilm. Overal rond het Heldenplein politiewagens, combi's en ambulances. Agenten hielden het nieuwsgierige volk dat langzaam toestroomde weg van de ingang van residentie Neptunus, waar de moord was gebeurd. Inspecteurs van de lokale politie liepen er in en uit en deden er de

eerste vaststellingen. Een dokter uit Heist stelde het overlijden vast van het slachtoffer, een 26-jarige blonde vrouw uit Maldegem. Ze heette Ingrid CaECKAERT en baatte een eigen immobiliënzaakje uit, wat verderop op de zeedijk, naast tearoom Schildia. Maar dat wist ik toen allemaal niet. Mijn aandacht

ging uit naar het bloed dat de gewonde moordenaar in zijn vlucht had achtergelaten.

WIE BEN JE?

Ik volgde het spoor, als kruimels op een tuinpad, links de Duinenstraat in. Dikke druppels bloed waren het, een half metertje van elkaar, uiteengespat op de stenen van het trottoir. Ik hield halt, hurkte rustig neer en drukte mijn duim op een van de druppels. Ik voelde een vreemd soort connectie met de dader. Alsof ik *iets* van hem zag, ik zijn schouder eventjes kon aanraken en vroeg: 'Wie ben je? Waarom heb je haar vermoord? Waarom moest ze dood?'

Ingrid Caekaert was bezweken aan 62 messteken, in de traphal voor haar appartement op de zevende verdieping van de residentie die was gelegen naast de Kredietbank. Het nieuws zinderde door de straten van Heist, het vissersdorp waar mijn ouders begin jaren '70 heen waren getrokken en waar mijn pa tandarts was. Tot mijn tiende hadden we op het Heldenplein gewoond. Ik voetbalde er met mijn vrienden, woonde optredens bij tijdens het zomerse Kneistival en zag langharige meisjes al rolschaatsend hun haren door de wind gooien. Het Heldenplein als symbool voor onze jeugdige onschuld die uiteenspatte toen Ingrid, aan de rand van ditzelfde Heldenplein, brutaal werd afgeslacht. Plots was ik beland in het misdaad cliché der misdaad clichés: in het dorpje waar zelden iets gebeurde, sloeg plots een moordenaar toe. Het was onwerkelijk. Maar het bloedspoor loog niet.

Ik volgde het verder de Duinenstraat in. Ergens in het midden was de moordenaar diagonaal de straat overgestoken. Aan het einde van de Duinenstraat, kronkelde het alweer naar rechts tot in de noordzijde van de Kardinaal Mercierstraat, die leidde naar de dijk, het strand, de surfclub en de Noordzee. Ongeveer in het midden van die straat stopte het spoor. Daar liet de dader mij achter en verdween hij als een schim, met nog snel een klop op *mijn* schouder: 'Sorry, ventje, maar mij ga je nooit kennen.'

En weg!

Ingrid Caekaert was dood. Een onderbuurvrouw had haar leeggebloed gevonden in het midden van de trap, tussen de zevende en zesde verdieping. Mensen die haar hadden zien liggen, spraken van een ongeziene gruwel, een gevecht op leven en dood, een ongelijke strijd. Máár! zo werd ook gefluisterd. Ze zouden de dader snel hebben. Want in het gevecht met Ingrid had

hij dus ook zichzelf gesneden. De politie had zijn bloed, zijn DNA. En 62 messteken? Wat kon dit anders zijn dan een passioneel drama?

Het beeld van een afgewezen minnaar die buiten zijn zinnen bleef inhakken op de weerloze Ingrid verscheen haast automatisch op ieders netvlies. Bovendien had de dader zich op klaarlichte dag en hevig bloedend uit de voeten gemaakt. Het kon toch niet anders dan dat minstens één getuige hem had zien lopen en hem in detail zou kunnen beschrijven? En dan nog, waar kon hij heen? Onder welke steen zou hij kruipen? Zijn vrouw, zijn vriendin of zijn vrienden zouden toch zien dat hij gewond was? Die zouden toch ook op het nieuws vernemen dat er een jonge vrouw was gedood met een mes en dat de dader zichzelf had verwond? Eender welke dokter die een patiënt binnenkreeg met een lelijke snijwonde aan hand of arm, zou dit vast en zeker melden aan de politie.

Half Heist was het er roerend over eens. De moordenaar van Ingrid CaECKAERT maakte geen schijn van een kans. Dit was een uitgemaakte zaak, een kwestie van uren, dagen, één week, max, voor de politie hem had. Liep dat even anders.

MISLEIDING

Een kwartier ver in de YouTube-video wist ik dat mijn leven nooit meer hetzelfde zou zijn. Alles wat ik over misdaad had geleerd, leek bijkomstig in vergelijking met wat ik te weten kwam in de drie uur durende analyse van Peter Hyatt over de zaak Maddie McCann. Hyatt was een expert in *Statement Analysis* – verklaringsanalyse in het Nederlands – een wetenschap die zich richt op het detecteren van misleiding in taalgebruik. Hyatt gebruikte de uitlatingen in interviews van zowel Kate als Gerry McCann. Hij fileerde die op zo'n inventieve, doortastende en perfect logische wijze dat ik op het eind van zijn masterclass moest besluiten dat Kate en Gerry ons jarenlang een rad voor de ogen hadden gedraaid. Ze hadden ons zwaar misleid en waren er al die tijd mee weggekomen. Meer zelfs, in de ogen van de publieke opinie waren zij vanzelfsprekend de grootste slachtoffers, want zij belichaamden de grootste nachtmerrie van elke ouder. Hun fonds werd dan ook gretig volgestort door mensen die hun manipulatie – net als ik – niet hadden gespot.

Meteen wou ik alles te weten komen over statement analysis. Dit was zo revolutionair dat ik niet kon begrijpen dat ik er nooit eerder mee in contact was gekomen en dat niemand me er ooit over had verteld. Toen ik die nacht ging slapen, lag ik nog uren wakker en herkauwde ik de belangrijkste principes. De volgende dag schreef ik me in voor mijn opleiding bij Peter Hyatt met

als doel ooit deel uit te maken van zijn internationale team van experts, waarin wereldtoppers actief waren die als groep werden ingeschakeld op pakweg de FBI te assisteren in zeden- en moordzaken.

Verklaringsanalyse verenigt drie domeinen die me altijd al hadden geboeid. Taalkunde. Psychologie. Criminologie. Wil je er in uitblinken, dan beschik je dus maar beter over een bovengemiddeld taalgevoel. Maar je moet ook in de geest van een verdachte kunnen duiken en zijn psychologie begrijpen. Een algemene kennis van en fascinatie voor misdaad én het bestrijden ervan is een laatste vereiste. Dat is niet zo evident als het lijkt. Veel mensen worden angstig van te veel wreedheid, geloven liever in het goede in elke mens dan op elke slak zout te strooien en willen niemand tegen de schenen schoppen. Aan hen is verklaringsanalyse niet besteed. Zelf voel ik nooit medelijden met of sympathie voor een misleidende dader. Als je analyseert, dan dien je de waarheid. Die waarheid zou ik ook proberen te dienen in het onderzoek naar de moord op Ingrid CaECKAERT. Na mijn opleiding werd ik gevraagd voor het internationale team. En ik ging aan de slag. Ik luisterde naar de woorden. Het resultaat lezen jullie binnenkort in mijn nieuwste boek: 'Ontmasker de leugenaar'.

Piet Baete

**directie & personeel
van het
Sint-Jozefslyceum
wensen jullie allen
een heel fijne ...**

... vakantie !